

**Udkast til forslag
til
Lov om ændring af udlændingeloven, lov om dansk indfødsret og lov om ændring af lov om
dansk indfødsret**

(Ændring af reglerne om anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge, justering af klageadgang i sager om frihedsberøvelse, justering af klageadgang i sager om frihedsberøvelse, præcisering af reglerne vedrørende politiets visitation af udlændinge ved udsendelse, kompetenceændringer som følge af nedlæggelse af Statsforvaltningen mv.)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017, som senest ændret ved lov nr. 743 af 8. juni 2018, foretages følgende ændringer:

1. § 9 a, stk. 7, 1. pkt., affattes således:

»De regionale arbejdsmarkedsråd afgiver efter anmodning fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration en udtalelse om, hvorvidt betingelserne i stk. 2, nr. 1-8 og 11, er opfyldt.«

2. § 9 a, stk. 8, affattes således:

»Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-8 og 11, kan ikke gives, hvis den ansættelse, som udlændingen har indgået aftale eller fået tilbud om, er omfattet af en lovlig arbejdskonflikt.«

3. § 9 h, stk. 1, nr. 14, affattes således:

»14) forlængelse af opholdstilladelse efter nr. 4-9,«

4. I § 9 h, stk. 1, nr. 15, ændres »nr. 11 og 12« til: »nr. 10 og 11«.

5. I § 9 h, stk. 1, nr. 17, ændres »nr. 11« til: »nr. 10«.

6. § 9 h, stk. 1, nr. 18, affattes således:

»18) tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter en af de bestemmelser, der er nævnt i nr. 1-9 og 11, og«

7. § 9 h, stk. 4, 1.-3. pkt., affattes således:

»Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 1-3,

10-13 og 15, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Udlændingestyrelsens behandling af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 17-19, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved behandlingen af ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse.«.

8. § 9 h, stk. 7, affattes således:

»Stk. 7. Hvis en ansøgning, der er omfattet af stk. 1, afvises på andet grundlag end manglende gebyrbetaling, jf. § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5 og 6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 g, stk. 3 og 4, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 9 q, stk. 10-12, § 11, stk. 10, § 47 b og regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1 og 2, skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr.«.

9. § 9 h, stk. 13, 2. og 3. pkt., affattes således:

»Beløb fastsat efter stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, og stk. 3 og de beløb, der er angivet i stk. 8, 1. pkt., og stk. 10 reguleres fra og med 2016 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløb fastsat efter stk. 1, nr. 1-3, 12, 13, 18 og 19, reguleres fra og med 2017 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.«.

10. I § 9 h, stk. 13, 4. pkt., ændres »stk. 1, nr. 11, 12, 16 og 18« til: »stk. 1, nr. 10, 11, 15 og 17«.

11. § 9 m, stk. 2 og 3, affattes således:

»Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, jf. 1. pkt., kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt. Stk. 2, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.«.

12. I § 19, stk. 6, udgår: ”140,”.

13. I § 25 c udgår: ” 140,”.

14. § 33, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet, jf. § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5 og 6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og

3, § 9 m, 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 9 p, stk. 2 og 3, og § 9 q, stk. 11 og 12, og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 d tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.«.

15. I § 35, *stk. 3*, indsættes som *4. pkt.*:

»Der kan endvidere foretages besigtigelse og undersøgelse af udlændingens legeme og tøj efter § 37 a, *stk. 3-7*.«.

16. I § 37, *stk. 8, 2. pkt.*, ændres »herunder hvis« til: »idet«.

17. I § 37 a, *stk. 1*, ændres »Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt.« til: »Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1. pkt.«.

18. I § 37 a indsættes som *stk. 3-7*:

»*Stk. 3.* Politiet kan i forbindelse med en frihedsberøvelse efter § 36 og under iagttagelse af bestemmelserne i *stk. 4-7* foretage besigtigelse og undersøgelse af udlændingens legeme og tøj med henblik på at fratage vedkommende genstande, som kan benyttes til vold eller undvigelse, eller som i øvrigt kan medføre fare for udlændingen eller andre. Politiet kan tage sådanne effekter samt penge, der findes hos udlændingen, i bevaring.

Stk. 4. Besigtigelse og undersøgelse i medfør af *stk. 3* må ikke foretages, såfremt det efter indgrebets formål, sagens betydning og den krænkelse og det ubehag, som indgrebet må antages at forvolde, ville være et uforholdsmæssigt indgreb.

Stk. 5. Legemsindgreb skal foretages så skånsomt, som omstændighederne tillader. Det skal herved bl.a. så vidt muligt iagttages, at et indgreb, der ellers kan føles krænkende for blufærdigheden, kun foretages af personer af samme køn som den undersøgte eller af sundhedspersonale. Kræver et sådant indgreb afklædning, må det så vidt muligt kun overværes af personer af samme køn som den undersøgt eller af sundhedspersonale.

Stk. 6. Legemsundersøgelse, jf. retsplejelovens § 792, stk. 1, nr. 2, må kun foretages under medvirken af en læge. Lægen tager stilling til, om indgrebets gennemførelse under hensyn til den hermed forbundne smerte og risiko samt den undersøgte persons tilstand er lægeligt forsvarlig.

Stk. 7. Legemsundersøgelse af en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, må kun foretages, hvis der foreligger en konkret og nærliggende fare, eller hvis der er bestemte grund til at antage, at udlændingen uretmæssigt er i besiddelse af genstande, jf. *stk. 3*. Politiet kan dog umiddelbart før gennemførelsen af den faktiske udsendelse foretage legemsundersøgelse af en udlænding, selvom der ikke foreligger en konkret og nærliggende fare, eller der ikke er bestemte grunde til at antage, at udlændingen uretmæssigt er i besiddelse af genstande, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, hvis den pågældende er frihedsberøvet med henblik på udsendelse efter § 36, *stk. 1, 1.-5. pkt.*«.

19. I § 40 e, 44 a, *stk. 1*, to steder i § 44 a, *stk. 9*, og i § 58 h, *stk. 1*, ændres »Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Statsforvaltningen« til: »Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration.«.

20. I § 42 a, stk. 7, 4. pkt., ændres »En sådan udlænding« til: »Udlændinge omfattet af stk. 1 og 2, jf. stk. 3,«.

21. I § 44 a, stk. 5, og § 46 b udgår: »Statsforvaltningen,«.

22. I § 45 a, stk. 1, 2 og 4, og § 45 c, stk. 1, ændres »Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og Statsforvaltningen, jf. § 46 c« til: »Flygtningenævnet og Udlændingenævnet«.

23. § 46, stk. 2, 1. pkt., affattes således:

»Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, og stk. 3, §§ 9 i-9 n og 9 p, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter §§ 9 a, 9 i-9 n og 9 p, bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b, og afgørelser efter § 33 i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.«.

24. I § 46, stk. 2, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Tilsvarende gælder afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, samt konstatering af ophør af en opholdsret efter EU-reglerne, jf. § 6.«.

25. I § 46 a, stk. 2, ændres »§ 52 b, stk. 2 og 4« til: »§ 52 b, stk. 2, 4 og 5«.

26. §§ 46 c og 46 d ophæves.

27. I § 48, stk. 1, 5. pkt., ændres »jf. dog 7. og 8. pkt. og stk. 2.« til: »jf. dog 7. pkt. og stk. 2 og 3.«.

28. I § 48, stk. 1, 5. pkt., ændres »§ 52 b, stk. 5« til: »§ 52 b, stk. 6«.

29. I § 48, stk. 1, udgår 7. pkt.

8. pkt. bliver herefter 7. pkt.

30. I § 48, stk. 2, indsættes som 3. pkt. »Klagen har ikke opsættende virkning.«.

3. pkt. bliver herefter 4. pkt.

31. I § 48 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Politidirektørens afgørelser efter § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, kan påklages til Rigspolitichefen, jf. dog 5. pkt. Rigspolitichefens afgørelse efter § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, i 1. instans kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren, jf. dog 5. pkt. Klagen har ikke opsættende virkning. Rigspolitichefens afgørelser i klagesager over afgørelser truffet efter 1. pkt. af politidirektørerne kan ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Politidirektørernes eller Rigspolitichefens afgørelse om iværksættelse

af foranstaltninger efter § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4 kan dog kun påklages, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter §§ 37, 37 c-37 e eller 37 k.«.

32. I § 52 b stk. 1, nr. 10 ændres »§ 32, stk. 7 og 9« til: »§ 32, stk. 8 og 11«.

33. I § 52 b, stk. 1, nr. 11, ændres »§ 9 h, stk. 1, nr. 1-3, 11-14 og 18-20« til: »§ 9 h, stk. 1, nr. 1-3, 10-13 og 17-19«.

34. § 52 b, stk. 2, nr. 3, affattes således:

»3) Afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelser efter § 9 a, stk. 5 og 6, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, og § 9 p, stk. 2 og 3, og afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. § 47 b.«.

35. I § 52 b, stk. 2, indsættes efter nr. 3 som nyt nummer:

»4) Afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 6.«.

Nr. 4-9 bliver herefter nr. 5-10.

36. I § 52 b, stk. 2, nr. 8, ændres »§ 9 h, stk. 1, nr. 4-10, 15 og 17« til: »§ 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16«.

37. I § 52 b indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdsret efter § 6 er ophørt.«.

Stk. 5-7 bliver herefter stk. 6-8.

38. I § 52 b, stk. 6, som bliver stk. 7, ændres »stk. 1-5« til: »stk. 1-6«.

39. I § 58 h, stk. 2, ændres »Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller Statsforvaltningen» til »Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration«.

40. I § 62 l, stk. 8, nr. 8, indsættes efter »opholdet«: »og foreløbige afgørelser om ændring af anbringelsessted m.v.«.

41. I § 62 m indsættes som stk. 4 og 5:

»Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren kan efter forhandling med børne- og socialministeren fastsætte nærmere regler om, at børn og unge-udvalget kan træffe afgørelse om at dispensere fra aldersgrænsen i stk. 2 i særlige situationer i forhold til udlændinge under 12 år.

Stk. 5. Børne- og socialministeren kan efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren fastsætte nærmere regler om anvendelsen af og forholdene under en anbringelse på delvis lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger på en døgninstitution.«.

42. I § 62 n indsættes som *stk. 4 og 5*:

»*Stk. 4.* Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse på en sikret døgninstitution.

Stk. 5. Børne- og socialministeren kan efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren fastsætte nærmere regler om anvendelsen og forholdene på sikrede døgninstitutioner, herunder om kommunalbestyrelsens ret til at fastsætte de nærmere rammer og vilkår for den konkrete anbringelse.«.

43. I § 62 o indsættes som *stk. 5 og 6*:

»*Stk. 5.* Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse på en særligt sikret afdeling.

Stk. 6. Børne- og socialministeren kan efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren fastsætte nærmere regler om anvendelsen af og forholdene på særligt sikrede afdelinger, herunder om kommunalbestyrelsens ret til at fastsætte de nærmere rammer og vilkår for den konkrete anbringelse.«.

§ 2

I lov om dansk indfødsret, jf. lovbekendtgørelse nr. 1029 af 10. juli 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 3, *stk. 1*, og § 4, *stk. 1 og 2*, ændres »statsforvaltningen« til: »Udlændinge- og Integrationsministeriet«.

2. § 4 A, *stk. 2, 2. pkt.*, ophæves.

§ 3

I lov nr. 1496 af 23. december 2014 om ændring af lov om dansk indfødsret (Accept af dobbelt statsborgerskab og betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret), som ændret ved lov nr. 111 af 8. februar 2016 og § 2 i lov nr. 1562 af 13. december 2016, foretages følgende ændring:

1. I § 3, *stk. 1*, ændres »statsforvaltningen« til: »Udlændinge- og Integrationsministeriet«.

§ 4

1. *Stk. 1.* Loven træder i kraft den 1. januar 2019.

2. Stk. 2. Loven finder anvendelse på klager over iværksættelse af foranstaltninger efter § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, indgivet fra den 1. januar 2019, jf. dog stk. 3.

3. Stk. 3. Lovens § 1, nr. 19, 21-22, 24-26, 28, 35, 37-39 og §§ 3 og 4 træder i kraft den 1. april 2019.

§ 5

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Indholdsfortegnelse

1. Indledning	10
2. Ændring af reglerne om anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge	11
2.1. Hjemmel til at fastsætte regler om forholdene under en anbringelse mv.	11
2.1.1. Gældende ret	11
2.1.2. Ministeriets overvejelser	13
2.1.3. Lovforslagets indhold	14
2.2. Hjemmel til at træffe foreløbige afgørelser om ændring af anbringelsessted.....	15
2.2.1. Gældende ret	15
2.2.2. Ministeriets overvejelser	15
2.2.3. Lovforslagets indhold	16
3. Justering af klageadgang i sager om frihedsberøvelse	16
3.1. Gældende ret	16
3.2. Ministeriets overvejelser	18
3.3. Den foreslåede ordning	19
4. Udtømmende opregning af tilfælde for forlængelse af frihedsberøvelse	20
4.1. Gældende ret	20
4.1.1. Udlændingelovens regler om varigheden af frihedsberøvelse	20
4.1.2. Udsendelsesdirektivet	20
4.1.3. Udsendelsesdirektivets implementering i dansk ret.....	21
4.2. Ministeriets overvejelser	22
4.3. Den foreslåede ordning	22
5. Visitation af udlændinge forud for en udsendelse	23
5.1. Gældende ret	23
5.1.1. Udlændingelovens regler	23
5.1.2. Retsplejelovens regler	24
5.1.3. Varetægts- og undersøgelsesbekendtgørelsen	25
5.1.4. Politilovens regler	26
5.1.5. Politiets gældende praksis	26
5.2. Ministeriets overvejelser	27
5.3. Den foreslåede ordning	27
6. Præcisering af reglerne om ro og orden på indkvarteringsstederne	28
6.1. Gældende regler	28
6.2. Ministeriets overvejelser	30
6.3. Den foreslåede ordning	31
7. Forslag til ændringer som følge af nedlæggelsen af Statsforvaltningen	31
7.1. Gældende ret	32
7.2. Den foreslåede ordning	33

7.3. Gebyr i forbindelse med behandlingen af sager om opholdstilladelse med henblik på adoption, når adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant	34
8. Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser	35
9. Økonomiske konsekvenser for det offentlige	36
10. Implementeringskonsekvenser for det offentlige	36
11. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.	36
12. Administrative konsekvenser for borgerne	37
13. Miljømæssige konsekvenser	37
14. Forholdet til EU-retten	37
15. Hørte myndigheder og organisationer m.v.....	38
16. Sammenfattende skema	38
Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser	39

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Formålet med lovforslaget er at gennemføre en række ændringer af udlændingeloven, herunder konsekvensændringer som følge af kommende lovændringer på andre områder.

Med lovforslaget foreslås bl.a. en række ændringer af reglerne i udlændingelovens kapitel 9 b om anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge på delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner, delvis lukkede døgninstitutioner, sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger. Der foreslås bl.a. indført adgang til at træffe foreløbige afgørelser om ændring af anbringelsessted. Endvidere foreslås der bl.a. tilvejebragt hjemmel til at fastsætte regler om anvendelsen af og forholdene under en anbringelse efter udlændingeloven på en døgninstitution. Endelig foreslås der bl.a. indført adgang til i særlige tilfælde at anbringe uledsagede mindreårige udlændinge under 12 år på delvis lukkede døgninstitutioner, og delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner.

Der henvises til pkt. 2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Lovforslaget indeholder for det andet forslag om, at reglerne om behandling af klager over politiets afgørelser vedrørende administrativ frihedsberøvelse efter udlændingeloven ændres, således at politidirektørernes afgørelser fremover kan påklages til Rigspolitichefen i stedet for til udlændinge- og integrationsministeren. Den foreslåede ændring afspejler, at Rigspolitiet er overordnet myndighed for politikredsene, at Rigspolitiet besidder en betydelig sagkundskab på området, og at spørgsmålet om frihedsberøvelse i høj grad beror på en politifaglig vurdering.

Der henvises til pkt. 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Der foreslås for det tredje, at udlændingelovens regler om varigheden af en administrativ frihedsberøvelse af en udlænding præciseres. Den foreslåede ændring har til formål at sikre en korrekt gennemførelse af EU's udsendelsesdirektiv og indebærer, at der i udlændingeloven fastsættes en udtømmende opregning af, hvornår en frihedsberøvelse kan forlænges ud over 6 måneder med yderligere 12 måneder til i alt 18 måneder.

Der henvises til pkt. 4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

For det fjerde foreslås det, at politiets adgang til at foretage legemsbesigtigelse og legemsundersøgelse af udlændinge, der er frihedsberøvet efter § 36, præciseres. Politiets adgang til at foretage legemsbesigtigelse og legemsundersøgelse af frihedsberøvede udlændinge sker i dag på grundlag af en henvisning i udlændingeloven til reglerne i retsplejeloven, og på grundlag af reglerne i politiloven. Det foreslås, at politiets adgang til at foretage legemsbesigtigelse og legemsundersøgelse af udlændinge, der er frihedsberøvet efter § 36, fremover reguleres i udlændingeloven. Det foreslås

samtidig, at betingelserne for at foretage de nævnte indgreb over for en udlænding fremover svarer til betingelserne for at foretage indgreb over for en person, der anholdes. Det foreslås endvidere, at politiet kan foretage de nævnte indgreb over for udlændinge umiddelbart før gennemførelsen af den faktiske udsendelse, uanset om der foreligger konkret og nærliggende fare, eller der er bestemt grund til at antage, at udlændingen uretmæssigt er i besiddelse af genstande. Endelig foreslås det, at den foreslåede hjemmel til visitation ligeledes finder anvendelse for udlændinge, der varetægtsfængsles i medfør af § 35.

Der henvises til pkt. 5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Lovforslaget indeholder for det femte, en præcisering af reglerne om forbud mod voldelig og truende adfærd på asylcentre, idet den nuværende ordlyd kan føre til tvivl om, hvilke udlændinge der er omfattet af forbuddet.

Der henvises til pkt. 6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

For det sjette indeholder lovforslaget en række forslag til, hvilke myndigheder der som følge af nedlæggelsen af Statsforvaltningen pr. 1. april 2019 skal varetage de opgaver efter udlændingeloven og lov om dansk indfødsret, som i dag varetages af Statsforvaltningen.

Der henvises til pkt. 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Endelig indeholder lovforslaget lovtekniske præciseringer som følge af, at opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved § 2, stk. 2, i lov nr. 505 af 23. maj 2017. Ophævelsen har således givet anledning til en række usikkerheder om fortolkningen af konkrete bestemmelser i udlændingeloven. Dette rettes der med lovforslaget op på. Der er udelukkende tale om lovtekniske præciseringer og dermed ikke materielle ændringer af udlændingeloven.

2. Ændring af reglerne om anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge

2.1. Hjemmel til at fastsætte regler om forholdene under en anbringelse mv.

2.1.1. Gældende ret

Der er i kapitel 9 b i udlændingeloven fastsat regler om anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge, der opholder sig her i landet som asylansøgere eller uden et lovligt opholdsgrundlag, på delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner, delvis lukkede døgninstitutioner, sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger efter servicelovens § 66, stk. 1, nr. 6.

Reglerne i kapitel 9 b, der blev indført ved lov nr. 702 af 8. juni 2017, har til formål at sikre en klar og samlet regulering af adgangen til at anbringe uledsagede mindreårige udlændinge på delvis lukkede afdelinger og institutioner, sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger. Formålet er endvidere at tilpasse reglerne om anbringelse til den særlige situation, som uledsagede mindreårige udlændinge befinder sig i.

Reglerne i kapitel 9 b indeholder betingelserne for en anbringelse, jf. §§ 62 m-o, og fastlægger kompetencen til at træffe afgørelse om anbringelse, jf. § 62 l. Der skelnes mellem anbringelse på en delvis lukket døgninstitution og delvis lukket afdeling, jf. § 62 m, anbringelse på sikrede døgninstitutioner, jf. § 62 n, og anbringelse på en særligt sikret afdeling, jf. § 62 o.

Reglerne fastlægger endvidere de overordnede rammer for en anbringelse på delvis lukkede afdelinger og institutioner, sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger, og indeholder bl.a. regler om udarbejdelse af en plan for indsatsen under en anbringelse, jf. § 62 t, om løbende vurdering af indsatsen, jf. § 62 s, og om ophør af en anbringelse, jf. § 62 r.

Under anbringelsen vil den uledsagede mindreårige udlænding – i det omfang der ikke er fastsat regler herom i udlændingeloven – endvidere være omfattet af reglerne i serviceloven (såfremt de har processuelt ophold) eller principperne heri (såfremt de har ulovligt ophold).

Endvidere vil reglerne i §§ 4-16 og §§ 21-24 i lov om voksenansvar for anbragte børn og unge, jf. lovbekendtgørelse nr. 507 af 2. maj 2017, finde anvendelse for uledsagede mindreårige udlændinge under en anbringelse efter udlændingeloven, jf. § 2, stk. 5, i voksenansvarsloven.

Den nærmere regulering af forholdene under en anbringelse er fastsat administrativt af børne- og socialministeren i bekendtgørelse nr. 1438 af 6. december 2017 om voksenansvar for anbragte børn og unge. Bekendtgørelsen indeholder bl.a. regler om udgangsforbud for børn og unge, der er anbragt på en delvis lukket døgninstitution eller en delvis lukket afdeling, jf. § 12, stk. 4. Bekendtgørelsen indeholder endvidere bl.a. regler om adgang til frisk luft for børn og unge, der er anbragt på en døgninstitution, jf. § 4, stk. 3 og § 12, stk. 2.

Bekendtgørelsen er bl.a. udstedt i medfør af bemyndigelsesbestemmelserne i servicelovens § 63 a, stk. 4, § 63 b, stk. 5, og § 63 c, stk. 5. Bemyndigelsesbestemmelserne indeholder hjemmel til at fastsætte regler om forholdene mv. for børn og unge, der er anbragt efter reglerne i serviceloven. Bemyndigelsesbestemmelserne indeholder ikke hjemmel til også at fastsætte regler om uledsagede mindreårige, der er anbragt efter reglerne i udlændingeloven.

Udlændinge- og integrationsministeren har bl.a. på den baggrund i bekendtgørelse nr. 1019 af 28. august 2017 om ro og orden på indkvarteringssteder og om anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge uden for indkvarteringsstederne, fastsat regler om bl.a. ophold uden for sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger, jf. § 17, og om varigheden af ophold på sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger, jf. § 18.

Under en anbringelse vil den uledsagede mindreårige udlænding herudover være omfattet af de rammer og vilkår, som den enkelte kommunalbestyrelse fastlægger for anbringelsen. Der er således i udlændingelovens § 62 m, stk. 3, der svarer til servicelovens § 63 a, stk. 3, givet kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor indkvarteringsstedet ligger, adgang til at træffe afgørelse om de nærmere rammer og vilkår for tilbageholdelse, og fastholdelse under den konkrete anbringelse på en delvis lukket døgninstitution, eller en delvis lukket afdeling på en døgninstitution, jf. §§ 12 og 13 i lov om voksenansvar over for anbragte børn og unge. Bestemmelsen svarer til § 63 a, stk. 3, i serviceloven. Der er imidlertid ikke i udlændingeloven givet kommunalbestyrelsen adgang til at træffe afgørelse om de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse på en sikret døgninstitution eller på en særlig sikret afdeling.

Servicelovens § 63 b, stk. 4, og § 63 c, stk. 4, indeholder regler om kommunalbestyrelsens adgang til at træffe afgørelse om de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse på en sikret døgninstitution eller på en særlig sikret afdeling. Bestemmelserne omfatter børn og unge, der er anbragt efter reglerne i serviceloven.

Anbringelse på en døgninstitution omfatter som udgangspunkt børn og unge mellem 12 og 17 år. Det gælder, uanset om der skal ske anbringelse på en delvis lukket døgninstitution eller en delvis lukket afdeling, jf. § 62 m, på en sikret døgninstitution, jf. § 62 n, eller på en særligt sikret afdeling, jf. § 62 o.

Særligt for så vidt angår anbringelse på en sikret døgninstitution er der givet udlændinge- og integrationsministeren hjemmel til at fastsætte regler om, at børn og unge-udvalget kan dispensere fra aldersgrænsen i særlige situationer i forhold til udlændinge under 12 år. Bemyndigelsen er udmøntet i § 62 n, stk. 3.

Der er ikke herudover givet adgang til at dispensere fra aldersgrænsen på 12 år ved anbringelse.

2.1.2. Ministeriets overvejelser

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at der bør tilvejebringes en samlet regulering af spørgsmålet om anvendelse af og forholdene under en anbringelse, uanset om barnet eller den unge anbringes efter udlændingelovens eller efter servicelovens regler.

Det er på den baggrund ministeriets opfattelse, at der bør tilvejebringes hjemmel til at fastsætte sådanne regler. Under hensyn til, at der er tale om en anbringelse, som besluttet efter reglerne i udlændingeloven, bør bemyndigelsen indføres i udlændingeloven.

Det er endvidere ministeriets opfattelse, at kompetencen til at fastsætte regler om anvendelse af og forholdene under en anbringelse bør ligge hos børne- og socialministeren, således at børne- og soci-

alministeren – efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren – fastsætter en samlet regulering.

Det er endvidere ministeriets opfattelse, at der bør være klar hjemmel i udlændingeloven for kommunalbestyrelsen til at træffe afgørelse om de nærmere rammer og vilkår for den konkrete anbringelse under anbringelse på sikrede døgninstitutioner.

Det er endeligt ministeriets opfattelse, at uledsagede mindreårige udlændinge under 12 år – ligesom der er adgang til på sikrede døgninstitutioner og afdelinger – bør i særlige situationer, hvor muligheden for at tilbageholde barnet eller den unge i et positivt pædagogisk og behandlingsmæssigt forløb på indkvarteringsstedet (børnecenteret) vurderes utilstrækkeligt, kunne anbringes på delvis lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner.

En sådan dispensationsadgang for aldersgrænsen på 12 år vil betyde, at de berørte udlændinge vil opleve færre indskrænkninger i deres frihed, end på en sikret døgninstitution eller afdeling, som i dag er den eneste mulighed for denne målgruppe af anbragte uledsagede mindreårige udlændinge.

Det bemærkes, at en tilsvarende dispensationsadgang er foreslået indført for børn og unge, der anbringes efter reglerne i serviceloven, jf. forslag til lov om ændring af lov om social service, lov om voksenansvar for anbragte børn og unge og lov om socialtilsyn. Lovforslaget har sammen med det samtidigt fremsatte lovforslag om bekæmpelse af ungdomskriminalitet til formål at udmønte regeringens, Socialdemokratiets og Dansk Folkepartis politiske aftale om en reform af indsatsen mod ungdomskriminalitet.

2.1.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås for det første, at der tilvejebringes hjemmel for børne- og socialministeren til, efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren, at fastsætte nærmere regler om anvendelse af og forholdene under en anbringelse efter reglerne i udlændingeloven.

De foreslåede bemyndigelsesbestemmelser vil indeholde hjemmel til at fastsætte regler om anvendelsen af og forholdene under en anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge på delvis lukkede afdelinger og institutioner, sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger af uledsagede mindreårige udlændinge efter udlændingelovens kapitel 9 b. Det forudsættes, at de regler, som fastsættes i medfør af de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser, som det klare udgangspunkt vil svare til de regler, der fastsættes for anbringelse af børn og unge efter reglerne i serviceloven. Det er hensigten, at de nærmere regler fastsættes i bekendtgørelse om voksenansvar, så de bliver reguleret samlet for alle børn og unge anbragt på en døgninstitution. Det foreslås derfor, at børne- og socialministeren bemyndiges til at fastsætte reglerne. Det foreslås endvidere, at reglerne fastsættes efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren.

Det foreslås for det andet, at der tilvejebringes hjemmel for kommunalbestyrelsen til at træffe afgørelse om de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse på sikrede døgninstitutioner, jf. § 62 n, og på særligt sikrede afdelinger, jf. § 62 o.

Det foreslås for det tredje, at der gives udlændinge- og integrationsministeren bemyndigelse til, efter forhandling med børne- og socialministeren, at fastsætte nærmere regler om at give børn og unge-udvalget adgang til at dispensere fra aldersgrænsen på 12 år i forbindelse med anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge på delvist lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner i særlige situationer.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 41-43.

2.2. Hjemmel til at træffe foreløbige afgørelser om ændring af anbringelsessted

2.2.1. Gældende ret

Efter § 62 l, stk. 1, i udlændingeloven kan børn- og ungeudvalget i den kommune, hvor en uledsaget mindreårig udlænding er indkvarteret, træffe afgørelse om anbringelse uden for indkvarteringsstedet, når betingelserne herfor er opfyldt. Kan anbringelsen af hensyn til den uledsagede mindreårige udlændings behov ikke afvente, at sagen behandles i børn og unge-udvalget, kan formanden eller i dennes fravær næstformanden træffe foreløbig afgørelse om anbringelse, jf. § 62 l, stk. 3.

Spørgsmålet om, hvorvidt der kan ske ændring af anbringelsesstedet mv. under opholdet på en døgninstitution, er reguleret i § 14 i bekendtgørelse nr. 1019 af 28. august 2017 om ro og orden på indkvarteringssteder og anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge uden for indkvarteringsstederne.

Bestemmelsen i § 14 indebærer, at kommunalbestyrelsen eller – såfremt den personlige repræsentant og den uledsagede mindreårige udlænding over 12 år ikke samtykker i en ændring – børn og unge-udvalget kan træffe afgørelse om ændret anbringelsessted, behandling, uddannelse mv.

Bestemmelsen i § 14 er fastsat i medfør af den nuværende bemyndigelsesbestemmelse i § 62 l, stk. 8, nr. 8, i udlændingeloven, hvorefter udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om ændring af anbringelsessted mv. under opholdet.

Der følger ikke af bemyndigelsesbestemmelsen eller af reglerne i udlændingeloven i øvrigt en adgang for udlændinge- og integrationsministeren til at fastsætte regler om foreløbige afgørelser om ændring af anbringelsessted mv.

2.2.2. Ministeriets overvejelser

En ændring af et anbringelsessted mv. kan føles som en meget indgribende afgørelse for den uledsagede mindreårige udlænding. Det er derfor som udgangspunkt en betingelse for ændring af anbringelsesstedet, at den uledsagede mindreårige udlænding, der er fyldt 12 år, og dennes personlige repræsentant samtykker i ændringen, eller at sagen behandles i børn og unge-udvalget, hvis samtykke ikke kan opnås.

Der kan imidlertid under en anbringelse være behov for hurtigt at kunne gennemføre en ændring af anbringelsesstedet mv. Det vil være tilfældet, hvis hensynet til barnet eller den unges øjeblikkelige behov ikke kan afvente, at sagen behandles i børn og unge-udvalget. I sådanne tilfælde bør formanden eller i dennes fravær næstformanden for børn og unge-udvalget kunne træffe afgørelse om foreløbig ændring af anbringelsessted mv.

Udlændingeloven indeholder hjemmel til at fastsætte regler om ændring af anbringelsesstedet under en anbringelse. Som anført er hjemmelen anvendt til at fastsætte regler om adgangen til at træffe foreløbige afgørelser om ændring af anbringelsesstedet, uden at det klart fremgår af bemyndigelsesbestemmelsen, at der kan fastsættes regler herom.

2.2.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås på den baggrund, at der tilvejebringes hjemmel i udlændingeloven til, at udlændinge- og integrationsministeren efter forhandling med børne- og socialministeren kan fastsætte regler om adgangen til at træffe foreløbige afgørelser om ændret anbringelsessted.

Det bemærkes, at der i serviceloven er fastsat regler om, at formanden – eller i dennes fravær næstformanden – for børn og unge-udvalget kan træffe foreløbig afgørelse om ændring af anbringelsesstedet mv., jf. servicelovens § 75, jf. § 69, stk. 3. Den foreslåede hjemmelsbestemmelse, der foreslås indsat i udlændingeloven, påtænkes udmøntet i overensstemmelse med reglerne i serviceloven.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 40.

3. Justering af klageadgang i sager om frihedsberøvelse

3.1. Gældende ret

Der er i udlændingelovens kapitel 6 fastsat nærmere regler om frihedsberøvelse af udlændinge i forbindelse med behandling af sager efter udlændingeloven.

Kapitel 6 indeholder i bestemmelsen i § 36 nærmere regler om administrativ frihedsberøvelse af udlændinge. Administrativ frihedsberøvelse efter § 36 kan anvendes til at sikre muligheden for afvisning, for administrativ udvisning, for overførsel eller tilbageførsel eller for udsendelse af en udlænding, der i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet. Herudover er der efter § 36 i en række situationer hjemmel til at frihedsberøve en udlænding, der ikke i tilstrækkelig grad medvirker til

udlændingemyndighedernes eller politiets sagsbehandling, ligesom der kan ske frihedsberøvelse af asylansøgere i forbindelse med indrejsen.

Kapitel 6 indeholder endvidere i §§ 37 c-37 e regler om iværksættelse af en række nærmere bestemte foranstaltninger under en administrativ frihedsberøvelse efter § 36.

Efter bestemmelsen i § 37 c kan der træffes afgørelse om udelukkelse fra fællesskab (isolation). Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, fuldstændig eller delvis kan udelukkes fra fællesskab med andre frihedsberøvede.

Efter bestemmelsen i § 37 d kan der træffes afgørelse om besøgskontrol. Bestemmelsen i § 37 d indebærer, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, kan undergives besøgskontrol. Ved besøgskontrol forstås nægtelse af, at en frihedsberøvet modtager besøg, eller et krav om, at besøg finder sted under kontrol.

Endelig kan der efter bestemmelsen i § 37 e træffes afgørelse om brevkontrol. Bestemmelsen i § 37 e indebærer, at politiet kan bestemme, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, skal undergives brevkontrol. Ved brevkontrol forstås dels adgangen til at gennemse breve til og fra den frihedsberøvede inden modtagelsen henholdsvis afsendelsen, jf. herved § 37 e, stk. 1, 1. pkt., dels adgangen til at tilbageholde sådanne breve, jf. herved § 37 e, stk. 3 og 4.

Herudover indeholder kapitel 6 bl.a. regler om domstolsprøvelse af afgørelser om administrativ frihedsberøvelse efter § 36 i en periode, hvor udlændinge- og integrationsministeren har truffet beslutning om suspension af adgangen til domstolsprøvelse inden for 3 døgn efter § 37, stk. 1, jf. § 37 k.

Kompetencen til at træffe afgørelse om frihedsberøvelse efter § 36 henhører som udgangspunkt under politiet. Kompetencen til at træffe afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter bestemmelserne i §§ 37 c-37 e henhører som udgangspunkt ligeledes under politiet.

Afgørelser vedrørende frihedsberøvelse, der skal træffes af politiet, kan træffes af Rigspolitichefen eller politidirektøren, jf. § 48, stk. 1, 2. pkt.

Det henhører under Rigspolitiet at beslutte, hvorledes kompetencen til at træffe afgørelse efter de nævnte bestemmelser mest hensigtsmæssigt fordeles mellem Rigspolitiet og politikredsene. Der følger ikke af forarbejderne til bestemmelserne nogen nærmere angivne forudsætninger for fordelingen af opgaver mellem Rigspolitichefen (Rigspolitiet) og politidirektøren (politikredsene). Det er i dag således, at det som hovedregel henhører under politikredsene (politidirektørerne) at træffe afgørelse om frihedsberøvelse.

Politiets afgørelser kan som udgangspunkt påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. § 48, stk. 2, 5. pkt., jf. § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4.

Adgangen til at klage gælder, uanset om klagen er truffet af politidirektøren eller af Rigspoliti-
chefen. Klagerne har ikke opsættende virkning, jf. § 48, stk. 1, 6. pkt.

Politiets afgørelser om iværksættelse af frihedsberøvelse og om iværksættelse af foranstaltninger
under en frihedsberøvelse kan dog kun påklages til udlændinge- og integrationsministeren, såfremt
afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter §§ 37, 37 c-37 e eller 37 k, jf. udlændingelo-
vens § 48, stk. 1, 7. pkt.

Spørgsmålet om domstolsprøvelse af afgørelser om frihedsberøvelse efter § 36 er nærmere reguleret
i § 37, stk. 1, hvoraf følger, at en udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, inden 3 døgn efter
frihedsberøvelsens iværksættelse skal fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om
frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse, medmindre den pågældende forinden løslæ-
des, jf. § 37, stk. 1. Er frihedsberøvelsen iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter § 25,
nr. 1, skal spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og eventuelt fortsatte opretholdelse inden 3
døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse indbringes for retten, uanset om den pågældende forin-
den løslades.

Bestemmelsen i § 37 indebærer, at en afgørelse om frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36
skal indbringes for retten, hvis den varer mere end 3 døgn, og at kompetencen til at træffe afgørelse
om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse herefter henhører under retten.

Kompetencen til at træffe afgørelse om isolation, besøgskontrol og brevkontrol overgår ligeledes til
retten, hvis den pågældende udlænding har været fremstillet for retten i medfør af § 36, jf. § 37 c,
stk. 1, § 37 d, stk. 2 og 4, og § 37 e, stk. 2 og 3. Endvidere kan visse beslutninger, der er truffet af
politiet, forelægges retten til afgørelse i forbindelse med fremstilling for retten i medfør af § 37. Der
kan henvises til § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 4 og 5, og § 37 e, stk. 4.

3.2. Ministeriets overvejelser

Som det fremgår, kan politiets afgørelse efter udlændingelovens § 36 om frihedsberøvelse af en
udlænding i dag påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet. Tilsvarende kan politiets afgø-
relser efter §§ 37 c- 37 e om iværksættelse af isolation, besøgskontrol og brevkontrol over for en
udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Adgangen til at klage til Udlændinge- og Integrationsministeriet gælder, uanset om afgørelsen træf-
fes af politidirektøren eller af Rigspoliti-
chefen. Som det fremgår, henhører det i dag som hovedregel
under politikredsene (politidirektørerne) at træffe afgørelse om frihedsberøvelse og iværksættelse af
foranstaltninger under en frihedsberøvelse. Det betyder, at en afgørelse vedrørende frihedsberøvel-
se, der træffes i en politikreds, kan påklages direkte til ministeriet og dermed uden om politikred-
sens overordnede myndighed, Rigspolitiet.

Det er efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse mest hensigtsmæssigt, at kompetencen til at behandle en klage over en afgørelse, der træffes af en politidirektør, henhører under Rigspolitiet frem for under Udlændinge- og Integrationsministeriet. Rigspolitiet er overordnet myndighed for politikredsene, og det er derfor naturligt, at klager over politidirektørenes afgørelser henhører under Rigspolitiet. Dertil kommer, at Rigspolitiet besidder en betydelig sagkundskab på området, og at spørgsmålet om opretholdelse af frihedsberøvelse i høj grad beror på en politifaglig vurdering. På den baggrund finder ministeriet, at kompetencen til at behandle klager over frihedsberøvelse truffet af politidirektøren i første instans bør overflyttes fra udlændinge- og integrationsministeren til Rigspolitichefen.

De sager, hvor Rigspolitiet træffer afgørelse i første instans, bør fortsat kunne påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, således at der kan sikres den enkelte udlænding en behandling af en afgørelse om frihedsberøvelse i to instanser. Derimod er der efter ministeriet ikke behov for, at Rigspolitiets afgørelse i klagesager over afgørelser, der er truffet i politikredsen, kan påklages til ministeriet, idet den enkelte udlænding allerede er sikret en behandling af spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed i to instanser.

3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at kompetencen til at behandle klager over politidirektørenes afgørelser efter § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, overflyttes fra Udlændinge- og Integrationsministeriet til Rigspolitichefen.

Politidirektørenes afgørelse vil dog som hidtil kun kunne påklages, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter §§ 37, 37 c-37 e eller 37 k.

Forslaget ændrer ikke ved, at det henhører under Rigspolitiet at beslutte, hvorledes kompetencen til at træffe afgørelse efter § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, mest hensigtsmæssig fordeles mellem Rigspolitiet og politikredsene.

I det omfang Rigspolitiet træffer afgørelser efter § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, i første instans, vil der fortsat være klageadgang til Udlændinge- og Integrationsministeriet. Det vil også her gælde, at der som hidtil alene kan klages til Udlændinge- og Integrationsministeriet over afgørelsen efter § 36, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter §§ 37, 37 c-37 e eller 37 k.

Det foreslås endvidere, at Rigspolitichefens afgørelser i klagesager over afgørelser truffet efter § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, af politidirektørerne ikke kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 27 og 29-31.

4. Udtømmende opregning af tilfælde for forlængelse af frihedsberøvelse

4.1. Gældende ret

4.1.1. Udlændingelovens regler om varigheden af frihedsberøvelse

Efter udlændingelovens § 37, stk. 8, må en frihedsberøvelse efter § 36 med henblik på udsendelse ikke finde sted i mere end 6 måneder i henhold til udlændingelovens § 37, stk. 8. Frihedsberøvelsen kan dog forlænges i op til yderligere 12 måneder, ud over de 6 måneder, hvis der foreligger særlige omstændigheder, herunder hvis udsendelsesproceduren trods alle rimelige bestræbelser tager længere tid end forventet, som følge af udlændingens manglende medvirken til udsendelsen, eller hvis der sker forsinkelser i forbindelser med fremskaffelsen af nødvendig rejselegitimation og indrejsetilladelse.

Den samlede frihedsberøvelse kan dermed højst vare 18 måneder, og kan alene forlænges ud over de 6 måneder, hvis der foreligger særlige omstændigheder.

Det følger af ordlyden af forarbejderne til bestemmelsen i udlændingelovens § 37, stk. 8, at der ikke med bestemmelsen er givet en udtømmende opregning af, hvilke særlige omstændigheder der kan medføre forlængelse af en frihedsberøvelse, jf. folketingstidende 2010-2011 (1. samling), L 107.

4.1.2. Udsendelsesdirektivet

Det følger af artikel 15, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet), at hver medlemsstat fastsætter en begrænset periode for frihedsberøvelsen, der ikke må overstige 6 måneder.

Endvidere fremgår det af udsendelsesdirektivets artikel 15, stk. 6, at medlemsstaterne kun må forlænge perioden på 6 måneder, hvis udsendelsesproceduren uanset alle rimelige bestræbelser kan forventes at tage længere tid som følge af manglende samarbejde fra den pågældende tredjelandsstatsborger, eller som følge af forsinkelser i forbindelse med fremskaffelsen af nødvendige dokumenter fra tredjelande.

Ifølge udsendelsesdirektivet kan der således kun ske forlængelse af en frihedsberøvelse i yderligere 12 måneder, udover de 6 måneder, hvis udsendelsesproceduren forventes at tage længere tid på trods af alle rimelige bestræbelser (særlige omstændigheder).

Særlige omstændigheder er ifølge udsendelsesdirektivet manglende samarbejde fra den pågældende tredjelandsstatsborger eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelsen af nødvendige dokumenter fra tredjelande.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at direktivet må antages at indeholde en udtømmende opregning af de særlige omstændigheder, hvorefter en frihedsberøvelse kan forlænges ud over 6 måneder.

Ministeriet skal i den forbindelse anføre, at det fremgår af Europa-Kommissionens ”Fælles håndbog om tilbagesendelse” til brug for medlemsstaternes myndigheder med ansvar for udsendelsesopgaver, at medlemsstaterne kun kan forlænge en frihedsberøvelse i yderligere 12 måneder, ud over de 6 måneder, i to nærmere bestemte tilfælde. De to tilfælde omfatter dels udlændingens manglende medvirken til udsendelsen, dels forsinkelser i forbindelse med fremskaffelse af nødvendige dokumenter og visum. Der kan henvises til Kommissionens henstilling (EU) 2017/2338 af 16. november 2017, EUT L 339 af 19.12.2017, s. 83-159.

Ifølge håndbogen indeholder artikel 15, stk. 6, således en udtømmende opregning af de tilfælde, hvor der kan ske forlængelse af en frihedsberøvelse ud over 6 måneder.

Europa-Kommissionen henviser i håndbogen endvidere til EU-Domstolens dom i sag C-146/14 Mahdi, hvor forvaltningsdomstolen i Bulgarien præjudicielt har spurgt EU-Domstolen om en fortolkning af artikel 15 i udsendelsesdirektivet. Bulgarien har bl.a. spurgt, om en bestemmelse i national ret om manglende identitetsdokumenter kan udgøre en selvstændig grund til forlængelse af frihedsberøvelse i medfør af artikel 15, stk. 6, idet den kan henføres til et af de to tilfælde i direktivet om særlige omstændigheder. EU-Domstolen udtalte i den forbindelse, at det fremgår af de materielle betingelser i artikel 15, stk. 6, at perioden for en frihedsberøvelse kun må forlænges, hvis udsendelsesproceduren uanset alle rimelige bestræbelser kan forventes at tage længere tid som følge af enten manglende samarbejde fra den pågældende tredjelandstatsborgers side eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelsen af nødvendige dokumenter fra tredjelandet (præmis 58 og 68).

4.1.3. Udsendelsesdirektivets implementering i dansk ret

Udsendelsesdirektivet udgør en udbygning af Schengenreglerne. Det er omfattet af det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender.

Danmark har imidlertid tilsluttet sig udsendelsesdirektivet på mellemstatsligt grundlag i medfør af artikel 4 i Protokol nr. 22 om Danmarks stilling (den såkaldte Schengenteknikalitet).

Udsendelsesdirektivet blev gennemført i dansk ret ved lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven (Ændringer som følge af direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.) og ved lov nr. 516 af 26. maj 2014 om ændring af udlændingeloven (Ændring af reglerne om afvisning m.v. til gennemførelse af direktiv 2008/115/EF om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.). Endvidere blev reglerne om beregning af et indrejseforbud, der ligeledes følger af udsendelsesdirektivet, ændret på baggrund af EU-domstolens dom i sag C-225/16 Ouhrami ved lov nr.

318 af 25. april 2018 om ændring af udlændingeloven (Indkvartering og forsørgelse af flygtninge og asylansøgere, advisering af kommunerne om visse afgørelser i klagesager og ændring af beregningen af varigheden af et indrejseforbud m.v.).

Ved gennemførelsen af udsendelsesdirektivet i dansk ret fandtes der ikke i udlændingeloven regler om varigheden af frihedsberøvelser. Udsendelsesdirektivets bestemmelser herom i artikel 15, stk. 5 og 6, blev derfor gennemført ved udlændingelovens § 37, stk. 8.

Udsendelsesdirektivets artikel 15, stk. 5, blev gennemført ved udlændingelovens § 37, stk. 8, 1. pkt., hvorefter en frihedsberøvelse ikke må overstige 6 måneder.

Udsendelsesdirektivets artikel 15, stk. 6, blev gennemført ved udlændingelovens § 37, stk. 8, 2. pkt., hvorefter en frihedsberøvelse kun kan forlænges med yderligere 12 måneder, ud over de 6 måneder, hvis der foreligger særligere omstændigheder, herunder hvis udsendelsesproceduren, uanset rimelige bestræbelser, kan forventes at tage længere tid som følge af udlændingens manglende medvirken til udsendelsen, eller hvis der er forsinkelser i forbindelse med fremskaffelse af nødvendig dokumenter og visum.

I bemærkningerne til loven fremgår det, at udlændingens manglende samarbejde til udsendelsen eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelse af nødvendige dokumenter er eksempler på særlige omstændigheder, som kan udgøre en forlængelse af frihedsberøvelse i yderligere 12 måneder, jf. folketingstidende 2010-2011 (1. samling), L 107.

4.2. Ministeriets overvejelser

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at det må lægges til grund, at artikel 15, stk. 6, indeholder en udtømmende angivelse af de situationer, hvor der kan ske en forlængelse af en frihedsberøvelse som led i udsendelse af en tredjelandstatsborger ud over 6 måneder. Dette understøttes af EU-Domstolens praksis og følger af Europa-Kommissionens håndbog om anvendelse af bestemmelsen i artikel 15, stk. 6.

Med henblik på at sikre en korrekt gennemførelse af udsendelsesdirektivet i dansk ret finder Udlændinge- og Integrationsministeriet, at udlændingelovens § 37, stk. 8, bør ændres således, at den er i overensstemmelse hermed.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer, på baggrund af politiets oplysninger, at der hidtil er sket forlængelse af en frihedsberøvelse i overensstemmelse med de tilfælde, som fremgår af bestemmelsen i udlændingelovens § 37, stk. 8. Den foreslåede bestemmelse i § 1, nr. 16, medfører dermed ikke ændringer i anvendelsen af bestemmelsen.

4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at udlændingelovens § 37, stk. 8, ændres, således at den fremover indeholder en udtømmende opregning af de situationer, hvor en frihedsberøvelse efter § 36 kan forlænges ud over 6 måneder og op til yderligere 12 måneder, således at den samlede frihedsberøvelse kan udgøre op til 18 måneder.

Formålet er at sikre en korrekt gennemførelse af udsendelsesdirektivet i dansk ret.

Det vil herefter fremgå af udlændingelovens § 37, stk. 8, 2. pkt., at forlængelse af en frihedsberøvelse i yderligere 12 måneder kan ske, hvis der foreligger særlige omstændigheder som følge af udlændingens manglende medvirken til udsendelsen eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelse af nødvendige dokumenter. Der er tale om en udtømmende opregning.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 16.

5. Visitation af udlændinge forud for en udsendelse

5.1. Gældende ret

5.1.1. Udlændingelovens regler

Det følger af udlændingelovens § 35, stk. 3, at retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder anvendelse på udlændinge, der varetægtsfængsles i medfør af § 35, stk. 1 og 2.

Retsplejelovens § 776 bemyndiger justitsministeren til at fastsætte nærmere regler om behandlingen af varetægtsarrestanter. Dette medfører, at legemsbesigtigelse og legemsundersøgelse af udlændinge, som er varetægtsfængslede efter § 35, stk. 1, skal foretages under iagttagelse af bl.a. bekendtgørelse nr. 1037 af 23. juni 2016 om ophold i varetægt (varetægtsbekendtgørelsen) og bekendtgørelse nr. 1110 af 17. august 2016 om undersøgelse af indsatte person og opholdsrum i kriminalforsorgens institutioner (undersøgelsesbekendtgørelsen).

Det følger endvidere af udlændingelovens § 37 a, stk. 1, at retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., § 758, stk. 2, og § 759 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af § 36.

Bestemmelsen indebærer bl.a., at politiet ved selve pågribelsen af en udlænding i medfør af udlændingelovens § 36 skal iagttage forskrifterne i retsplejelovens § 758, hvorefter anholdelsen skal foretages så skånsomt som muligt, og hvorefter udlændingen skal gøres bekendt med tidspunktet og grundlaget for anholdelsen. Politiet må desuden alene i det omfang, det er angivet i retsplejelovens § 758, foretage besigtigelse og undersøgelse af udlændingens legeme og tøj med henblik på fratagelse af genstande.

Bestemmelsen må antages at finde anvendelse frem til tidspunktet for udlændingens fremstilling for retten efter § 37, stk. 1, jf. herved § 37 a, stk. 2, modsætningsvis.

Fra frihedsberøvelsens iværksættelse og frem til fremstilling for retten vil politiet således kunne foretage besigtigelse og undersøgelse af udlændingens legeme og tøj svarende til politiets beføjelser efter retsplejeloven over for en anholdt.

Spørgsmålet om, hvorvidt politiet kan foretage besigtigelse og undersøgelse af udlændingens legeme og tøj under en frihedsberøvelse, der er fundet lovlig og er opretholdt af retten, jf. § 37, stk. 1, er nærmere reguleret i udlændingelovens § 37 a, stk. 2.

Det følger af udlændingelovens § 37 a, stk. 2, at retsplejelovens §§ 773-776 og 778 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

Som nævnt bemyndiger retsplejelovens § 776 justitsministeren til at fastsætte nærmere regler om behandlingen af varetægtsarrestanter. Dette medfører, at legemsbesigtigelse og legemsundersøgelse af udlændinge, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal foretages under iagttagelse af bl.a. bekendtgørelse nr. 1037 af 23. juni 2016 om ophold i varetægt (varetægtsbekendtgørelsen) og bekendtgørelse nr. 1110 af 17. august 2016 om undersøgelse af indsattes person og opholdsrum i kriminalforsorgens institutioner (undersøgelsesbekendtgørelsen).

5.1.2. Retsplejelovens regler

Som anført følger politiets adgang, til ved selve pågribelsen af en udlænding i medfør af udlændingelovens § 36 og frem til tidspunktet for fremstilling for retten at foretage besigtigelse og undersøgelse af udlændingens legeme og tøj, reglerne i retsplejeloven om besigtigelse og undersøgelse af anholdte.

Politiets adgang til at ransage en person i forbindelse med en anholdelse findes i retsplejelovens § 758, stk. 1, hvoraf det af 2. pkt. fremgår, at politiet under iagttagelse af bestemmelsen i retsplejelovens § 792 e kan foretage besigtigelse og undersøgelse af den anholdtes legeme og tøj, med henblik på at fratage vedkommende genstande, som kan benyttes til vold eller undvigelse, eller som i øvrigt kan medføre fare for den anholdte eller andre.

Der skelnes i retsplejeloven mellem legemsbesigtigelse og legemsundersøgelse. Retsplejelovens § 792, stk. 1, nr. 1, indeholder lovens definition af legemsbesigtigelser, mens legemsundersøgelser defineres i nr. 2. Legemsbesigtigelser – de mindst byrdefulde indgreb – omfatter alene de former for indgreb, hvor der ikke sker nogen indtrængen i det menneskelige legeme eller nogen egentlig beføling af legemet i undersøgelsen. Legemsundersøgelser omfatter de indgreb, hvor beføling af legemet er et led i selve undersøgelsen.

Af retsplejelovens § 792 e, stk. 1 og 2, fremgår det bl.a., at et legemsindgreb skal være proportionalt og foretages så skånsomt, som omstændighederne tillader. Af stk. 3 fremgår det endvidere, at en legemsundersøgelse som beskrevet i § 792, stk. 1, nr. 2, kun må foretages under medvirken af en læge. Legemsbesigtigelse, jf. § 792, stk. 1, nr. 1, kræver derimod ikke lægelig medvirken.

5.1.3. Varetægts- og undersøgelsesbekendtgørelsen

Som anført følger politiets adgang til at foretage besigtigelse og undersøgelse af udlændinges lege- me og tøj, som er varetægtsfængslet efter § 35, stk. 1 og 2 eller frihedsberøvet efter § 36, af reglerne i retsplejeloven om varetægtsarrestanter.

Henvisningerne i udlændingelovens § 35, stk. 3, og § 37 a, stk. 2, til retsplejelovens § 776 medfører således, at de af justitsministeren nærmere fastsatte regler om behandlingen af varetægtsarrestanter, finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, som er varetægtsfængslet i medfør af § 35, stk. 1 og 2, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt i medfør af udlændingelovens § 37, jf. § 36.

Bemyndigelsen i § 776 er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1037 af 23. april 2016 om ophold i vare- tægt (varetægtsbekendtgørelsen).

Efter varetægtsbekendtgørelsens § 84 kan det undersøges, hvilke genstande en varetægtsarrestant har i sin besiddelse i sit opholdsrum eller på sin person mv. efter reglerne i undersøgelsesbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 1110 af 17. august 2016 om undersøgelse af indsatte person og opholdsrum i kriminalforsorgens institutioner (undersøgelsesbekendtgørelsen).

Af undersøgelsesbekendtgørelsens § 1, stk. 2, fremgår det bl.a., at straffuldbyrddelseslovens § 60 finder tilsvarende anvendelse på varetægtsarrestanter. Det fremgår endvidere af § 2, at før der gennemføres undersøgelse af den indsatte person efter straffuldbyrddelseslovens § 60, skal den indsatte mundtligt orienteres om baggrunden for, at undersøgelsen gennemføres, medmindre særlige om- stændigheder taler imod dette.

Henvisningen til straffuldbyrddelseslovens § 60, stk. 1, medfører, at der kan foretages undersøgelse af, hvilke genstande en indsat har i sin besiddelse i sit opholdsrum eller på sin person, hvis en sådan undersøgelse er nødvendig for at sikre, at ordensbestemmelser overholdes eller sikkerhedshensyn iagttages.

Med udtrykket ”undersøge, hvilke effekter en indsat har i sin besiddelse”, jf. straffuldbyrddelseslo- vens § 60, stk. 1, sigtes til indgreb, der har karakter af legemsbesigtigelse efter retsplejelovens § 792, stk. 1, nr. 1. Ifølge lovens bemærkninger vil der være mulighed for at undersøge grupper af indsatte på tilfældige tidspunkter og steder.

Det fremgår af straffuldbyrddelseslovens § 60, stk. 3, at der af ordens- eller sikkerhedsmæssige hen- syn kan træffes bestemmelse om en nærmere undersøgelse af den indsatte person, hvis der er be-

stemte grunde til at antage, at den indsatte er i uretmæssig besiddelse af effekter. Med udtrykket ”nærmere undersøgelse af den indsatte person” sigtes til indgreb, hvor beføling af legemet er et led i selve undersøgelsen. Under hensyn til den indgribende karakter er adgangen til at undersøge i de her omhandlede tilfælde betinget af, at der kan påvises bestemte grunde til at antage, at den indsatte er i uretmæssig besiddelse af effekter.

5.1.4. Politilovens regler

Det følger af politilovens § 5, stk. 1, at politiet har til opgave at afværge fare for forstyrrelse af den offentlige orden samt fare for enkeltpersoners eller den offentlige sikkerhed. Dette indebærer, at politiet har mulighed for at foretage en konkret afvejning af, om navnlig ordenshensyn er så tungtvejende, at der bør gribes ind over for en konkret forstyrrelse.

Ifølge politilovens § 5, stk. 2, nr. 2, kan politiet besigtige en persons legeme samt undersøge tøj og andre genstande i den pågældendes besiddelse, når vedkommende formodes at være i besiddelse af genstande bestemt til at forstyrre den offentlige orden eller bestemt til at udgøre fare for enkeltpersoners eller den offentlige sikkerhed. Formodningen skal være velbegrundet, f.eks. ved at politiet observerer, at en person forsøger at gemme de omhandlede genstande på kroppen eller i en medbragt taske el.lign., eller modtager troværdige oplysninger om, at en person er i besiddelse af farlige genstande.

Politiets adgang til at foretage legemsbesigtigelse uden for strafferetsplejen er derimod ikke udtrykkeligt lovreguleret. I bemærkningerne til politiloven fremgår det, at politiet bl.a. har til opgave at opretholde sikkerhed, fred og orden. Det er almindeligt antaget, herunder i retspraksis, at politiet som led i dets opgaver uden for strafferetsplejen med henblik på at forebygge og afværge fare for den offentlige orden, kan foretage visse indgreb over for borgerne, herunder legemsbesigtigelse. Det er en forudsætning for disse indgreb, at der er tale om en konkret og nærliggende fare.

5.1.5. Politiets gældende praksis

Det følger af Rigspolitiets interne retningslinjer nr. 3/2013 vedrørende visitation af udlændinge i forbindelse med en ledsaget udsendelse, at den udsendelsesansvarlige har ansvaret for, at en udlænding, der skal udsendes under ledsagelse, forud for udsendelsen visiteres grundigt med henblik på at fratage udlændingen effekter, der kan anvendes til at skade udlændingen selv eller andre eller til undvigelse. Bagage, der medtages af udlændinge, under transporten til lufthavnen og i flykabinen, skal ligeledes grundigt undersøges for sådanne effekter.

Polititjenestemændene, som er godkendt som udsendelsesansvarlige, bliver specifikt instrueret i, at der skal foretages en besigtigelse af udlændingens mund, herunder at mundhulen skal besigtiges både over og under tungen samt mellem læberne. Endelig bliver polititjenestemændene instrueret i, at det som udgangspunkt kun er en læge, der må foretage en egentlig undersøgelse af mundhulen.

5.2. Ministeriets overvejelser

Som det fremgår, kan politiet foretage legemsbesigtigelse og legemsundersøgelse med lægemedvirken i de tilfælde, hvor udlændingen frihedsberøves i medfør af udlændingelovens § 36, jf. udlændingelovens § 37 a, stk. 1, som henviser til retsplejelovens § 758. Tilsvarende gælder udlændinge, der varetægtsfængsles efter § 35, jf. § 35, stk. 3, der henviser til retsplejelovens regler om varetægtsarrestanter.

Endvidere kan politiet besigtige en persons legeme efter politilovens § 5, stk. 2, nr. 2, såfremt vedkommende må formodes at være i besiddelse af genstande bestemt til at forstyrre den offentlige orden eller bestemt til at udgøre fare for enkeltpersoners eller den offentlige sikkerhed. Legemsbesigtigelse uden for strafferetsplejen kræver ligeledes, at der er tale om en konkret og nærliggende fare.

Endelig kan politiet besigtige en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt efter § 37, jf. § 36, i medfør af reglerne i undersøgelsesbekendtgørelsen og straffuldbyrdsloven. En nærmere undersøgelse af udlændingens person (legemsundersøgelse) er dog betinget af, at det kan påvises, at udlændingen er i uretmæssig besiddelse af effekter.

Politiet har således mulighed for at visitere en udlænding, der er varetægtsfængslet eller frihedsberøvet, forud for en udsendelse. Er der tale om en udlænding, der varetægtsfængsles efter § 35, eller hvis frihedsberøvelse efter § 36 er opretholdt af retten, kan der dog kun ske visitation, hvis politiet har en formodning om, at udlændingen forsøger at gemme genstande på kroppen.

Der bør efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse sikres en klar og samlet regulering af politiets adgang til at visitere en udlænding i forbindelse med en udsendelse af en udlænding. Som det fremgår, er reglerne for politiets adgang til at foretage visitation i dag fastsat i forskellige regelsæt, og finder alene anvendelse på baggrund af en henvisning i udlændingeloven. Navnlig legemsundersøgelse er et byrdefuldt indgreb over for en person, og der bør både af hensyn til udlændingen og af hensyn til politiet, sikres klare regler herom.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det i den forbindelse hensigtsmæssigt, at politiet også har mulighed for at foretage legemsindgreb over for en udlænding bl.a. i forbindelse med udsendelsen i det tilfælde, hvor udlændingens adfærd eller oplysninger udefra ikke i sig selv kan begrunde en mistanke om en nærliggende og konkret fare. Det foreslås således, at politiet kan foretage legemsindgreb over for udlændinge, som er varetægtsfængslede eller frihedsberøvede med henblik på udsendelse, uden at der foreligger nogen konkret og nærliggende fare, eller at der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen uretmæssigt er i besiddelse af genstande.

5.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 37 a, stk. 3, tilvejebringes hjemmel til, at politiet kan foretage legemsbesigtigelse og legemsundersøgelse over for udlændinge, som er frihedsberøvet efter § 36. Indgrebet skal foretages under iagttagelse af § 37 a, stk. 4-7.

Den foreslåede hjemmel vil gælde såvel visitation af en udlænding, der frihedsberøves efter § 36, og som endnu ikke er fremstillet for en domstol, som visitation af udlændinge, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten.

Visitation foreslås at skulle ske i overensstemmelse med den proportionalitetsgrundsætning, der antages at gælde for straffeprocessuelle tvangsindgreb, og den såkaldte skånsomhedsgrundsætning.

Det foreslås, at legemsundersøgelser som beskrevet i retsplejelovens § 792, stk. 1, nr. 2, kun må foretages under medvirken af en læge.

Adgangen til at foretage visitation efter den foreslåede bestemmelse vil gælde frem til tidspunktet for udlændingens løsladelse.

Det foreslås endvidere, at legemsundersøgelse over for udlændinge, hvis frihedsberøvelse er opretholdt efter udlændingelovens § 37, jf. § 36, kun må foretages, såfremt der foreligger konkret og nærliggende fare, eller der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen uretmæssigt er i besiddelse af genstande.

Der foreslås dog i § 37 a, stk. 7, 2. pkt., at der tilvejebringes en udvidet adgang til at foretage legemsundersøgelse af udlændinge, som er frihedsberøvet med henblik på udsendelse, idet politiet vil kunne foretage det nævnte indgreb umiddelbart før gennemførelsen af den faktiske udsendelse, uden at der foreligger konkret og nærliggende fare, eller at der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen er i uretmæssig besiddelse af genstand.

Endelig foreslås det, at den foreslåede hjemmel for politiet til at visitere frihedsberøvede udlændinge i § 37 a, stk. 3-7, finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, der varetægtsfængsles i medfør af § 35, stk. 1 og 2.

Der henvises til lovforslaget § 1, nr. 15 og nr. 17-18.

6. Præcisering af reglerne om ro og orden på indkvarteringsstederne

6.1. Gældende regler

Reglerne om forsørgelse af udlændinge, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om asyl, fremgår af udlændingelovens § 42 a.

Det fremgår således af § 42 a, stk. 1, 1. pkt., at en udlænding, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1.

Det fremgår endvidere af § 42 a, stk. 2, at en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1 eller § 43, stk. 1, og ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen, jf. dog stk. 3 og 4.

Ifølge § 42 a, stk. 7, træffer Udlændingestyrelsen bestemmelse om indkvartering af udlændinge omfattet af stk. 1 og 2, jf. stk. 3. Ved indkvarteringen skal Udlændingestyrelsen så vidt muligt tage hensyn til, om der er tale om nyankomne asylansøgere eller asylansøgere, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Hvis en udlænding ikke efterkommer Udlændingestyrelsens anvisning om indkvartering, kan Udlændingestyrelsen pålægge udlændingen at tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller for opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet.

Det fremgår af § 60, stk. 1, at overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 4. pkt., straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år.

Ifølge § 25 a, stk. 1, nr. 1, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder udvises, hvis udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 4. pkt., jf. § 60, stk. 1.

Udlændingelovens § 42 a, stk. 7, blev affattet ved lov nr. 686 af 17. oktober 1986, og havde dengang følgende ordlyd:

”§ 42 a, stk. 2. Direktoratet for Udlændinge tilvejebringer og driver indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1. Dette kan ske i samarbejde med Dansk Røde Kors. Direktoratet for Udlændinge kan bestemme, at en i stk. 1 nævnt udlænding, uanset om den pågældende selv har tilstrækkelige midler til sit underhold, skal tage ophold efter Direktoratets nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, lægge hindringer i vejen for udførelsen af disse personers erhverv.”

Ifølge forarbejderne til loven blev bestemmelsen indsat for at imødekomme Dansk Røde Kors' anmodning om at få indført en adgang til at pålægge asylansøgere, der er indkvarteret på de enkelte asylcentre, og som hindrer udførelsen af opgaverne med driften af indkvarteringsstedet ved deres

truende og voldelige adfærd, straf herfor. § 42 a, stk. 2 blev derfor indsat samtidig med, at der blev indsat en hjemmel til frihedsberøvelse for overtrædelse af § 42 a, stk. 2, 4. pkt. i § 36, stk. 1, ligesom strafbestemmelsen i § 60 ligeledes blev ændret. Der henvises til forslag til lov om ændring af udlændingeloven, Folketingstidende 1986-87, tillæg A, L 4, som fremsat, s. 13.

Ved lov nr. 458 af 7. juni 2001, blev bestemmelsen udvidet, således at beskyttelsen både kom til at gælde for de personer, der udfører opgaver med driften af indkvarteringsstedet, samt de andre personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet.

Det fremgår af forarbejderne til loven, at bestemmelsen blev udvidet som en følge af et stigende antal indberetninger om vold, trusler om vold m.v. blandt beboerne på indkvarteringsstederne, hvilket var et stort problem for personalet og de andre beboere på indkvarteringsstederne og for opretholdelsen af ro og orden. Der henvises til forslag til lov om ændring af udlændingeloven (Frihedsberøvelse af asylansøgere og administrativ udvisning m.v.), Folketingstidende 2000-01, tillæg A, L 191, som fremsat, s. 5618

Bestemmelsen blev nyaffattet ved lov nr. 430 af 1. maj 2013, hvor den fik sin nuværende ordlyd. Det fremgår af forarbejderne til loven, at hvis en udlænding ikke efterkommer Udlændingestyrelsens anvisning om indkvartering, kan Udlændingestyrelsen pålægge udlændingen at tage ophold på det pågældende indkvarteringssted. I praksis er der ikke problemer med at få udlændingene til at efterkomme Udlændingestyrelsens anvisninger om indkvartering, og indkvarteringen sker i disse situationer som led i Udlændingestyrelsens almindelige virksomhed, og har karakter af faktisk forvaltningsvirksomhed. Et pålæg vil derimod udgøre en afgørelse i forvaltningslovens forstand, hvilket indebærer, at forvaltningslovens regler om bl.a. partshøring skal iagttages. Udlændingestyrelsens afgørelser kan ikke påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet. Der henvises til forslag til lov om ændring af udlændingeloven, kildeskatteloven og integrationsloven (Adgang for asylansøgere til at arbejde og bo uden for asylcentre m.v. samt overdragelse af en del af politiets sagsbehandling i den indledende fase af asylprocessen til Udlændingestyrelsen), Folketingstidende 2012-2013, tillæg A, L 130, som fremsat, s. 33.

6.2. Ministeriets overvejelser

Bestemmelserne i § 42 a, stk. 7, 1. og 2. pkt., udgør den såkaldte almindelige bestemmelse om indkvartering. Det er således Udlændingestyrelsen, der træffer bestemmelse om indkvarteringen af de udlændinge, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3. Udlændingestyrelsen skal i den forbindelse, såfremt det er muligt, tage hensyn til, hvilken fase asylansøgeren befinder sig i.

Formålet hermed er at sikre en mere målrettet indkvartering, således at asylansøgere placeres dér, hvor det efter en konkret vurdering er mest hensigtsmæssigt, herunder i forhold til den fase, den enkelte ansøger befinder sig i.

Udlændingestyrelsen kan endvidere træffe bestemmelse om, at en udlænding skal flytte fra et center til et andet. En flytning kan bl.a. være begrundet i ordenshensyn, hensyn til den enkelte eller andre beboere, hensynet til den bedst mulige udnyttelse af indkvarteringskapaciteten, tilknytningsforhold til særlige grupper el.lign. I udsendelsesfasen kan flytning også anvendes som en motivationsfremmende foranstaltning.

En flytning kan også være begrundet i, at den enkelte udlænding har udvist truende eller voldelig adfærd over for personalet på indkvarteringsstedet. Det er en forudsætning for den daglige drift af indkvarteringsstederne, at både personalet og de udlændinge, der i øvrigt opholder sig på centrene, ikke udsættes for vold, trusler om vold el.lign. Truende eller voldelig adfærd fra asylansøgere, der opholder sig på indkvarteringsstederne, kan ikke tolereres og skal bringes til ende.

Udlændingestyrelsen har oplyst, at § 42 a, stk. 7, efter sin nuværende ordlyd kan give anledning til misforståelse. Det er således Udlændingestyrelsens erfaring, at der kan opstå tvivl om, hvorvidt betegnelsen ”en sådan udlænding” i § 42 a, stk. 7, 4. pkt., alene henviser til udlændinge, der er blevet pålagt at tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. 3. pkt., eller om den henviser til alle udlændinge, der er indkvarteret, jf. 1. og 2. pkt., jf. 3. pkt. Dette indebærer, at der kan opstå tvivl om, hvilken persongruppe, der kan straffes efter § 60, stk. 1, jf. § 42 a, stk. 7, 4. pkt. og udvises efter § 25 a, stk. 1, nr. 1.

Det er uhensigtsmæssigt af hensyn til den daglige drift af indkvarteringsstederne og de generelle forhold på asylcentre.

6.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at § 42 a, stk. 7, 4. pkt., præciseres således, at det direkte fremgår af bestemmelsen, at det er alle udlændinge, der ikke gennem voldelig eller truende adfærd må lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet, uanset om de pågældende er indkvarteret efter § 42 a, stk. 7, 1. og 2. pkt., eller efter § 42 a, stk. 7, 3. pkt.

Det bliver således klart, at det er alle udlændinge, der er omfattet af § 42 a, stk. 7, som kan straffes efter § 60, stk. 1, for overtrædelse af § 42, stk. 7, 4. pkt., og udvises efter § 25 a, stk. 1, nr. 1.

Det bemærkes i den forbindelse, at ændringen alene vedrører en præcisering af, hvilke udlændinge, der er omfattet af bestemmelsen. De nuværende betingelser for, hvornår en udlænding kan straffes efter § 60, stk. 1, jf. § 42, stk. 7, 4. pkt. og udvises efter § 25 a, stk. 1, nr. 1, er fortsat gældende.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 20.

7. Forslag til ændringer som følge af nedlæggelsen af Statsforvaltningen

7.1. Gældende ret

Statsforvaltningen varetager i dag en række opgaver på Udlændinge- og Integrationsministeriets område.

Statsforvaltningen træffer i dag afgørelser i sager om udstedelse af registreringsbeviser til EU/EØS-borgere og EU-opholdskort til tredjelandsfamiliemedlemmer efter bekendtgørelse nr. 474 af 12. maj 2011 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler (EU-opholdsbekendtgørelsen), der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område. Statsforvaltningen træffer således afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, samt konstatering af ophør af en opholdsret efter EU-reglerne.

Endvidere træffer Statsforvaltningen afgørelser i sager om registreringsbeviser og EU-opholdskort til familiemedlemmer til danske statsborgere, der har gjort brug af retten til fri bevægelighed (den såkaldte sekundære fri bevægelighed).

Statsforvaltningens kompetence til at træffe afgørelser på EU-området følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 33, stk. 1.

Statsforvaltningens afgørelser kan påklages til Udlændingestyrelsen, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 34, stk. 1.

I forbindelse med behandlingen af sager om registreringsbeviser og opholdskort er Statsforvaltningen bl.a. tillagt kompetence til i visse tilfælde at registrere og videregive personoplysninger til en række forskellige myndigheder, mv. Dette følger af en række bestemmelser i udlændingeloven.

Statsforvaltningen behandler også sager vedrørende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, til udenlandske adoptivbørn, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant, jf. udlændingebekendtgørelsens § 31, stk. 1, jf. § 21, stk. 1, nr. 1. Disse afgørelser kan påklages til Udlændingestyrelsen, jf. udlændingebekendtgørelsens § 33, stk. 1. Statsforvaltningen behandler endvidere afgørelser om udstedelse, annullering og inddragelse af visum vedrørende denne gruppe, jf. udlændingebekendtgørelsens § 31, stk. 3.

Der er ikke i dag fastsat nogen frist for at klage over afgørelser om ret til ophold efter EU-reglerne og om opholdstilladelse og visum til udenlandske adoptivbørn, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant.

Efter lov om dansk indfødsret og lov nr. 1496 af 23. december 2014 om ændring af lov om dansk indfødsret (Accept af dobbelt statsborgerskab og betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret) kan dansk indfødsret under overholdelse af nærmere kriterier erhverves ved afgivelse af erklæring over

for Statsforvaltningen. Det drejer sig bl.a. om nordiske statsborgere samt personer, som har fortabt indfødsretten.

7.2. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at de opgaver, som Statsforvaltningen i dag varetager på Udlændinge- og Integrationsministeriets område, efter nedlæggelsen af Statsforvaltningen pr. 1. april 2019, varetages som beskrevet i det følgende. Der er alene tale om overførsel af opgaver til andre myndigheder. Reguleringen af de enkelte opgaver foreslås ikke ændret.

Lovforslaget indeholder forslag om, at sager om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, samt konstatering af ophør af opholdsret efter EU-reglerne, pr. 1. april 2019 skal behandles af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Sager om opholdsret efter EU-opholdsdirektivet for udlændinge, og sager om ret til ophold for familiemedlemmer til danske statsborgere, der har gjort brug af retten til fri bevægelighed, overføres således fra Statsforvaltningen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Samtidig foreslås klageadgangen overført fra Udlændingestyrelsen til Udlændingenævnet, der allerede i dag er klageinstans for afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Endvidere indebærer lovforslaget, at sager vedrørende opholdstilladelse til udenlandske adoptivbørn, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, samt afgørelser om udstedelse, annullering og inddragelse af visum vedrørende denne gruppe, jf. udlændingelovens § 4 a, stk. 2, fremover træffes af Udlændingestyrelsen, jf. bestemmelsen i § 46, stk. 1.

Udlændingenævnet vil fremover også være klageinstans i disse sager.

Det bemærkes, at der for sager, hvor Udlændingenævnet er klageinstans, gælder en frist på 8 uger for indgivelse af klage, jf. § 52 b, stk. 6. Denne klagefrist vil fremover også gælde for sager om ret til ophold efter EU-reglerne og sager om opholdstilladelse og visum til udenlandske adoptivbørn, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 26, 35 og 36, og bemærkningerne hertil.

Endvidere foreslås en række bestemmelser i udlændingeloven, der knytter sig til Statsforvaltningens behandling af sager om ret til ophold efter EU-reglerne, ændret som konsekvens af, at sagerne foreslås overført til Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 19, 21, 22 og 39.

Det foreslås endvidere, at opgaver vedrørende erklæringer efter lov om dansk indfødsret og lov nr. 1496 af 23. december 2014 om ændring af lov om dansk indfødsret (Accept af dobbelt statsborgerskab og betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret), som i dag varetages af Statsforvaltningen, pr. 1. april 2019 varetages af Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Udlændinge- og Integrationsministeriet varetager i dag på det indfødsretslige område allerede sagsbehandlingen vedrørende bl.a. ansøgninger om dispensation for fortabelse af dansk indfødsret, jf. § 8 i lov om dansk indfødsret, og ansøgninger om løsning fra dansk indfødsret, jf. § 9 i lov om dansk indfødsret.

Det vurderes at være mest hensigtsmæssigt, at det samme fremover kommer til at gøre sig gældende for erklæringer afgivet efter § 3, stk. 1, og § 4, stk. 1 og 2, i lov om dansk indfødsret samt § 3, stk. 1, i lov nr. 1496 af 23. december 2014 om ændring af lov om dansk indfødsret (Accept af dobbelt statsborgerskab og betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret).

Den foreslåede ændring i § 3, nr. 2, indebærer, at der fremadrettet ikke er mulighed for administrativ klageadgang til Udlændinge- og Integrationsministeriet i tilfælde af afvisning af erklæringer om dansk indfødsret.

Der henvises til lovforslagets §§ 3 og 4 og bemærkningerne hertil.

7.3. Gebyr i forbindelse med behandlingen af sager om opholdstilladelse med henblik på adoption, når adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, kan der i visse tilfælde gives opholdstilladelse til en mindreårig udlænding med henblik på ophold hos en anden end forældremyndighedsindehaveren, når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption, ophold som led i et plejeforhold eller, hvis særlige grunde taler derfor, ophold hos barnets nærmeste familie.

Det er Statsforvaltningen, der i dag behandler ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, når adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant (sager om fremmedadoption).

Udlændingestyrelsen behandler de øvrige sager om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 3. Udlændingestyrelsen behandler således også sager om opholdstilladelse med henblik på adoption, når adoptionsansøgeren ikke er godkendt som adoptant på forhånd (familieadoptionssager).

Udlændingelovens § 9 h indeholder regler om betaling af gebyr for bl.a. indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse på en lang række områder, herunder indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1.

Gebyrerne efter § 9 h er fastsat omkostningsbestemt, og størrelsen af gebyrerne fastsættes således, så de svarer til omkostningerne forbundet med behandlingen af ansøgningerne.

Det følger endvidere af § 9 h, at der i de gebyrbelagte sager skal betales gebyr for at indgive klage til Udlændingenævnet over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

I sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, skal der således efter udlændingelovens § 9 h betales gebyr for at indgive ansøgning mv.

Udlændingestyrelsen opkræver i dag gebyr for indgivelse af ansøgninger efter § 9, stk. 1, nr. 3, både når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption (familieadoption), som led i et plejeforhold eller ophold hos barnets nærmeste familie.

Statsforvaltningen har i praksis ikke opkrævet gebyr i sagerne om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 3, til udenlandske adoptivbørn, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant.

Lovforslaget indebærer som nævnt, at sager om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 3, til udenlandske adoptivbørn, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant, fremover også skal behandles af Udlændingestyrelsen med klageadgang til Udlændingenævnet. Der vil således fremover blive opkrævet gebyr for at indgive ansøgning om opholdstilladelse mv. i disse sager, ligesom det gælder for andre sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

8. Forholdet til Danmarks internationale forpligtelser

Efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 37 a, stk. 3-7, gives der politiet hjemmel til at foretage visitation i form af legemsbesigtigelse og legemsundersøgelse af en udlænding, der er frihedsberøvet.

Betingelserne for at foretage indgreb over for en udlænding foreslås som udgangspunkt at svare til de gældende betingelser, således at der ved selve frihedsberøvelsen kan foretages visitation svarende til visitation af en anholdt, mens der under en frihedsberøvelse, der er opretholdt af retten, kan foretages visitation svarende til reglerne om visitation af personer, der er varetægtsfængslet.

Det foreslås dog, at der over for en person, der er frihedsberøvet med henblik på udsendelse, og hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten, kan foretages visitation umiddelbart før gennemførelsen af den faktiske udsendelse, uanset om der foreligger en konkret og nærliggende fare, og uanset om der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen uretmæssigt er i besiddelse af genstande. Der er her tale om videregående adgang til visitation, end hvad der gælder for varetægtsarrestanter.

Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at visitation og tvangsmæssig udsættelse for lægeundersøgelser er et indgreb i retten til respekt for privatlivet, der er beskyttet

i artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK). Myndighederne kan dog gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, såfremt det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund (proportionalt) af hensyn til en række nærmere opregnede anerkendelsesværdige formål, herunder hensynet til den offentlige tryghed eller forebyggelse af uro eller forbrydelse.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at forslaget varetager et anerkendelsesværdigt formål, idet indgrebene bl.a. skal sikre, at de pågældende personer ikke uretmæssig er i besiddelse af effekter under udsendelsen, som kan medføre fare for borgerne og for vedkommende selv. Der har således i praksis været eksempler på, at udlændinge i forbindelse med udsendelsen har gemt et barberblad på kroppen, med henblik på at gøre skade på sig selv.

Det er endvidere Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der er tale om et proportionalt indgreb. Udlændinge- og Integrationsministeriet lægger i den forbindelse vægt på, at det fremgår af den foreslåede ordning, at proportionalitets- og skånsomhedsprincippet skal iagttages ved indgrebene, og at politiet i hvert enkelt tilfælde skal kunne godtgøre, at indgrebene er proportionale. Udlændinge- og Integrationsministeriet lægger desuden vægt på, at der kun er adgang til visitation i forbindelse med selve udsendelsen. Den udvidede hjemmel er hermed begrænset tidsmæssigt. Det er dermed Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at den foreslåede ordning kan gennemføres inden for rammerne af EMRK artikel 8.

Den videregående adgang til visitation af udlændinge, der er frihedsberøvet med henblik på udsendelse, er begrundet i, at der kan være tale om, at den pågældende udsendes mod dennes vilje. Den pågældende kan dermed have et incitament til at søge at hindre udsendelsen, f.eks. ved at gøre skade på sig selv eller andre. Der er således ikke tale om en sammenlignelig situation med andre personer, der er frihedsberøvet, der ikke vil have et tilsvarende incitament til at hindre en transport. Det er dermed Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at den foreslåede ordning ikke rejser spørgsmål i forhold til diskriminationsforbuddet i artikel 14 sammenholdt med artikel 8 i EMRK.

9. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

[Under udarbejdelse.]

10. Implementeringskonsekvenser for det offentlige

[Under udarbejdelse.]

11. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

12. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vil betyde, at visse ansøgninger samt klager vil skulle indgives til en anden myndighed end i dag. Endvidere indebærer lovforslaget, at der fremover vil gælde en frist på 8 uger for at klage over afgørelser i visse sagstyper, der overføres til en anden myndighed. En sådan klagefrist gælder allerede for en lang række afgørelser på udlændingeområdet.

For så vidt angår afgivelse af erklæring om dansk indfødsret, er der i dag mulighed for at klage over Statsforvaltningens afvisning af en erklæring til Udlændinge- og Integrationsministeriet. Lovforslaget indebærer, at erklæringer om dansk indfødsret fremover afgives over for Udlændinge- og Integrationsministeriet, og at klageadgangen bortfalder. Der vil således ikke fremadrettet være mulighed for administrativt at klage over Udlændinge- og Integrationsministeriets afvisning af en erklæring om dansk indfødsret.

Den foreslåede ændring af klageadgangen over frihedsberøvelse truffet i medfør af § 36 vurderes ikke at have negative eller positive konsekvenser for borgernes retssikkerhed.

13. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

14. Forholdet til EU-retten

Europaparlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) er omfattet af det danske forbehold om retlige og indre anliggender. Forordningen er imidlertid en udbygning af Schengen-reglerne, og finder på den baggrund anvendelse i Danmark, jf. protokol nr. 22 om Danmarks stilling.

Det følger af udsendelsesdirektivets artikel 15, stk. 6, i hvilke situationer en administrativ frihedsberøvelse kan opretholdes ud over 6 måneder. Bestemmelsen vurderes at være udtømmende.

Med henblik på at sikre en korrekt gennemførelse af udsendelsesdirektivets artikel 15, stk. 6, i dansk ret foreslås det derfor at ændre udlændingelovens § 37, stk. 8, således at bestemmelsen udtømmende gør op med, hvornår der kan ske forlængelse af en frihedsberøvelse i overensstemmelse med udsendelsesdirektivet.

Lovforslaget ændrer derudover alene på, hvilke myndigheder der træffer afgørelse i sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne. Selve reglerne om EU-opholdsretten berøres ikke af lovforslaget. Der indføres dog en frist på 8 uger for at klage over afgørelser om ret til ophold efter EU-reglerne.

Lovforslaget indeholder ikke i øvrigt EU-retlige aspekter.

15. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 2. oktober 2018 til den 30. oktober været sendt til høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatsamfundet, Amnesti Nu, Amnesty International, Asylret, Bedsteforældre for Asyl, Beskæftigelsesrådet, Boligselskabernes Landsforening, Børnerådet, Børns Vilkår, Centralorganisationernes Fællesudvalg CFU, Danes Worldwide, Danmarks Biblioteksforening, Danmarks Lejerforening, Danmarks Rederiforening, Danmarks Rejsebureauforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Erhverv, Dansk, Flygtningehjælp, Dansk Kunstnerråd, Dansk Landbrug, Dansk Missionsråd, Dansk Skibsmæglerforening, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Advokater, Danske Havne, Danske Regioner, Danske Udlejere, Danske Universiteter, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Den Danske Europabevægelse, Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder, Den Katolske Kirke i Danmark, DI, DIGNITY – Dansk Institut mod Tortur, Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Ejendomsforeningen Danmark, European Communications Office (ECO), European Environment Agency, Eurofish, European Investment Bank, Finansrådet, Flygtningenævnet, Folkehøgskolernes forening i Danmark, Foreningen af statsforvaltningensjurister, Foreningen af Udlændingeretsadvokater, Fredsfonden, Færøernes Landsstyre, Handels, Transport- og Serviceerhvervene, HK/ Danmark, Indvandrermedicinsk Klinik Odense Universitetshospital, Indvandreradgivningen, Institut for Menneskerettigheder, International Organization for Migration (IOM), Kirkernes Integrationstjeneste, Kommunernes Landsforening, Landbrug og Fødevarer, Landsforeningen Adoption og Samfund, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsorganisation af kvindekrisecentre (LOKK), Landsorganisationen LO, Lejernes Landsorganisation i Danmark, Mellemløst Samvirke, Naalakkersuisut (Grønlands Selvstyre), Odense Universitetshospital, Plums Fond for fred, økologi og bæredygtighed (tidl. Fredsfonden), PRO-Vest, PROSA – Forbundet af it-professionelle, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Red Barnet, Refugees Welcome, Retspolitisk Forening, Rigspolitiet, Røde Kors, Rådet for Etniske Minoriteter, Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforeninger, Samtlige byretter, SOS mod Racisme, Statsforvaltningens direktør, Udlændingenævnet, UNHCR Regional Repræsentation for Northern Europe, United Nations Childrens Fund (UNICEF), United Nations High Commissioner for Refugees, Work-liv-stay southern Denmark, Ældresagen, Ægteskab Uden Grænser, Aarhus Erhverv/International Community, 3 F

16. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ mindreudgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Implementeringsmæssige konsekvenser for stat, kommuner og regioner		

Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner		
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Lovforslaget vil betyde, at visse ansøgninger samt klager vil skulle indgives til en anden myndighed end i dag. Endvidere vil det betyde, at klager over visse typer af afgørelser skal indgives inden en fastsat klagefrist, ligesom klageadgangen i visse typer bortfalder.
Forholdet til EU-retten	<p>Lovforslaget gennemfører artikel 15 i direktiv 2008/115/EF, som medfører en ændring af udlændingelovens § 37, stk. 8.</p> <p>Lovforslaget ændrer derudover alene på, hvilke myndigheder der træffer afgørelse i sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne. Selve reglerne om EU-opholdsretten berøres ikke af lovforslaget. Der indføres dog en frist på 8 uger for at klage over afgørelser om ret til ophold efter EU-reglerne.</p>	
Går videre end minimumskrav i EU-regulering	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017. Opholdsordningen blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved § 2, stk. 2, i lov nr. 505 af 23. maj 2017. Ophævelsen har bl.a. givet anledning til tvivl om fortolkningen af udlændingelovens § 9 a, stk. 7, 1. pkt.

Med nyaffattelsen af § 9 a, stk. 7, 1. pkt., rettes der op på denne fortolkningstvivil. Nyaffattelsen af § 9 a, stk. 7, 1. pkt., er alene udtryk for en lovteknisk præcisering og indebærer derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 2

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017. Opholdsordningen blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved § 2, stk. 2, i lov nr. 505 af 23. maj 2017. Ophævelsen har bl.a. givet anledning til tvivl om fortolkningen af udlændingelovens § 9 a, stk. 8.

Med nyaffattelsen af § 9 a, stk. 8, rettes der op på denne fortolkningstvivil. Nyaffattelsen af § 9 a, stk. 8, er alene udtryk for en lovteknisk præcisering og indebærer derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 3

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017. Opholdsordningen blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved § 2, stk. 2, i lov nr. 505 af 23. maj 2017. Ophævelsen har bl.a. givet anledning til tvivl om fortolkningen af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, nr. 14.

Med nyaffattelsen af § 9 h, stk. 1, nr. 14, rettes der op på denne fortolkningstvivil. Nyaffattelsen af § 9 h, stk. 1, nr. 14, er alene udtryk for en lovteknisk præcisering og indebærer derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 4

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017. Opholdsordningen blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved § 2, stk. 2, i lov nr. 505 af 23. maj 2017. Ophævelsen har bl.a. givet anledning til tvivl om fortolkningen af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, nr. 15.

Med ændringen af § 9 h, stk. 1, nr. 15, rettes der op på denne fortolkningstvivil. Ændringen af § 9 h, stk. 1, nr. 15, er alene udtryk for en lovteknisk præcisering og indebærer derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 5

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017. Opholdsordningen blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved § 2, stk. 2, i lov nr. 505 af 23. maj 2017. Ophævelsen har bl.a. givet anledning til tvivl om fortolkningen af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, nr. 17.

Med ændringen af § 9 h, stk. 1, nr. 17, rettes der op på denne fortolkningstvivil. Ændringen af § 9 h, stk. 1, nr. 17, er alene udtryk for en lovteknisk præcisering og indebærer derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 6

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017. Opholdsordningen blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved § 2, stk. 2, i lov nr. 505 af 23. maj 2017. Ophævelsen har bl.a. givet anledning til tvivl om fortolkningen af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, nr. 18.

Med nyaffattelsen af § 9 h, stk. 1, nr. 18, rettes der op på denne fortolkningstvivil. Nyaffattelsen af § 9 h, stk. 1, nr. 18, er alene udtryk for en lovteknisk præcisering og indebærer derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 7

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017. Opholdsordningen blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved § 2, stk. 2, i lov nr. 505 af 23. maj 2017. Ophævelsen har bl.a. givet anledning til tvivl om fortolkningen af udlændingelovens § 9 h, stk. 4, 1.-3. pkt.

Med nyaffattelsen af § 9 h, stk. 4, 1.-3. pkt., rettes der op på denne fortolkningstvivil. Nyaffattelsen af § 9 h, stk. 4, 1.-3. pkt., er alene udtryk for en lovteknisk præcisering og indebærer derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 8

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlændingsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017. Opholdsordningen blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved § 2, stk. 2, i lov nr. 505 af 23. maj 2017. Ophævelsen har bl.a. givet anledning til tvivl om fortolkningen af udlændingelovens § 9 h, stk. 7.

Med nyaffattelsen af § 9 h, stk. 7, rettes der op på denne fortolkningstvivil. Nyaffattelsen af § 9 h, stk. 7, er alene udtryk for en lovteknisk præcisering og indebærer derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 9

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlændingsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017. Opholdsordningen blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved § 2, stk. 2, i lov nr. 505 af 23. maj 2017. Ophævelsen har bl.a. givet anledning til tvivl om fortolkningen af udlændingelovens § 9 h, stk. 13, 2. og 3. pkt.

Med nyaffattelsen af § 9 h, stk. 13, 2. og 3. pkt., rettes der op på denne fortolkningstvivil. Nyaffattelsen af § 9 h, stk. 13, 2. og 3. pkt., er alene udtryk for en lovteknisk præcisering og indebærer derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 10

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlændingsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017. Opholdsordningen blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved § 2, stk. 2, i lov nr. 505 af 23. maj 2017. Ophævelsen har bl.a. givet anledning til tvivl om fortolkningen af udlændingelovens § 9 h, stk. 13, 4. pkt.

Med ændringen af § 9 h, stk. 13, 4. pkt., rettes der op på denne fortolkningstvivil. Ændringen af § 9 h, stk. 13, 4. pkt., er alene udtryk for en lovteknisk præcisering og indebærer derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 11

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlændingsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017. Opholdsordningen blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved § 2, stk. 2, i lov nr. 505 af 23. maj 2017. Ophævelsen har bl.a. givet anledning til tvivl om fortolkningen af udlændingelovens § 9 m, stk. 2 og 3.

Med nyaffattelsen af § 9 m, stk. 2 og 3, rettes der op på denne fortolkningstvivil. Nyaffattelsen af § 9 m, stk. 2 og 3, er alene udtryk for en lovteknisk præcisering og indebærer derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 12

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af lov nr. 675 af 8. juni 2017 om ændring af straffeloven, hvorved straffelovens § 140 om blasfemi blev ophævet. Det foreslås som konsekvens heraf, at henvisningen til straffelovens § 140 i udlændingelovens § 19, stk. 6, udgår.

Til nr. 13

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af lov nr. 675 af 8. juni 2017 om ændring af straffeloven, hvorved straffelovens § 140 om blasfemi blev ophævet. Det foreslås som konsekvens heraf, at henvisningen til straffelovens § 140 i udlændingelovens § 25 c udgår.

Til nr. 14

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende ulandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017. Opholdsordningen blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved § 2, stk. 2, i lov nr. 505 af 23. maj 2017. Ophævelsen har bl.a. givet anledning til tvivl om fortolkningen af udlændingelovens § 33, stk. 5.

Med nyaffattelsen af § 33, stk. 5, rettes der op på denne fortolkningstvivil. Nyaffattelsen af § 33, stk. 5, er alene udtryk for en lovteknisk præcisering og indebærer derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 15

Det følger af udlændingelovens § 35, stk. 3, at retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder anvendelse på udlændinge, der varetægtsfængsles i medfør af § 35, stk. 1 og 2.

Retsplejelovens § 776 bemyndiger justitsministeren til at fastsætte nærmere regler om behandlingen af varetægtsarrestanter. Dette medfører, at legemsundersøgelse af udlændinge, som er varetægtsfængslede efter § 35, stk. 1 og 2, skal foretages under iagttagelse af bl.a. bekendtgørelse nr. 1037 af 23. juni 2016 om ophold i varetægt (varetægtsbekendtgørelsen) og bekendtgørelse nr. 1110 af 17. august 2016 om undersøgelse af indsattes person og opholdsrum i kriminalforsorgens institutioner (undersøgelsesbekendtgørelsen).

Det foreslås, at politiets hjemmel til at foretage visitation af udlændinge, der varetægtsfængsles efter § 35, stk. 1 og 2, reguleres i udlændingeloven i stedet for ved en henvisning til retsplejelovens regler.

Ændringen medfører, at den foreslåede ordning i § 37 a, stk. 3-7, finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, der varetægtsfængsles efter § 35, stk. 1 og 2. Hermed har politiet den samme adgang til at foretage besigtigelse og undersøgelse af varetægtsfængslede udlændinge efter § 35, stk. 1 og 2, som frihedsberøvede udlændinge efter § 36. Dette medfører bl.a., at politiet umiddelbart før gennemførelsen af den faktiske udsendelse altid vil kunne foretage legemsundersøgelse af udlændinge, der er varetægtsfængslede efter § 35, stk. 1 og 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 16

Det følger af udlændingelovens § 37, stk. 8, 1. pkt., at frihedsberøvelse med henblik på udsendelse ikke kan finde sted i mere end 6 måneder.

Af udlændingelovens § 37, stk. 8, 2. pkt., fremgår det, at retten kan forlænge en frihedsberøvelse i op til yderligere 12 måneder, hvis der foreligger særlige omstændigheder, herunder hvis udsendelsesproceduren uanset alle rimelige bestræbelser kan forventes at tage længere tid som følge af udlændingens manglende medvirken til udsendelsen eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelse af nødvendig rejselegitimation og indrejsetilladelse. Bestemmelsen gennemfører udsendelsesdirektivets artikel 15, stk. 6.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 37, stk. 8, indeholder ikke en udtømmende opregning af i hvilke tilfælde, der kan ske forlængelse af en frihedsberøvelse i yderligere 12 måneder, ud over de 6 måneder.

Det foreslås, at udlændingelovens § 37, stk. 8, 2. pkt., ændres, således at forlængelse af en frihedsberøvelse i yderligere 12 måneder kan ske, hvis der foreligger særlige omstændigheder som følge af manglende medvirken til udsendelsen eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelsen af nødvendige rejselegitimation og indrejsetilladelse. Der er derefter tale om en udtømmende opregning.

Formålet er at sikre en korrekt gennemførelse af EU's udsendelsesdirektiv, jf. den foreslåede bestemmelse i § 1, nr. 16.

Den foreslåede ændring foreslås – svarende til den gældende bestemmelse – at omfatte enhver frihedsberøvelse, der iværksættes efter udlændingelovens § 36.

Det vil som hidtil henhøre under retten at beslutte, om en frihedsberøvelsesforlængelse kan forlænges i op til yderligere 12 måneder ud over de 6 måneder.

Frihedsberøvelse med henblik på udsendelse af udlændinge, der er udvist ved dom på grund af kriminalitet, sker efter udlændingelovens § 35. Den foreslåede ordning i § 1 nr. 6, får derfor ikke betydning for denne gruppe af udlændinge.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 17

Det følger af udlændingelovens § 37 a, stk. 1, at retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt. finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af udlændingelovens § 36.

Det foreslås, at politiets adgang til at foretage legemsindgreb over for udlændinge, der frihedsberøves i medfør af udlændingelovens § 36, i stedet skal følge af de foreslåede bestemmelser i § 37 a, stk. 3-7. § 37 a, stk. 1's henvisning til retsplejelovens § 758, stk. 1, 2.-3. pkt., om besigtigelse og undersøgelse udgår derfor.

Der henvises i øvrigt til pkt. 5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 18

Det følger af udlændingelovens § 37 a, stk. 1, at retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt. finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af udlændingelovens § 36. Politiet må således alene i det omfang, det er angivet i retsplejelovens § 758 fratage den pågribne udlænding genstande og penge samt foretage besigtigelse og undersøgelse af udlændingens legeme og tøj med henblik på fratagelse af genstande.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 37 a, stk. 2, at retsplejelovens § 776 finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, hvis frihedsberøvelse er opretholdt i medfør af udlændingelovens § 37, § 36. Af retsplejelovens § 776 fremgår det, at justitsministeren fastsætter nærmere regler om behandlingen af varetægtsarrestanter.

Det følger af bekendtgørelse nr. 1037 af 23. juni 2016 om ophold i varetægt (varetægtsbekendtgørelsen) § 84, at undersøgelse af en varetægtsarrestants opholdsrum eller person skal foregå efter reglerne i bekendtgørelse nr. 1110 af 17. august 2016 om undersøgelse af indsattes person og opholdsrum i kriminalforsorgens institutioner (undersøgelsesbekendtgørelse). Undersøgelsesbekendtgørelsens § 1, stk. 2, henviser til straffuldbydelseslovens § 60, hvoraf det af § 60, stk. 1 fremgår, at det uden retskendelse kan undersøges, hvilke effekter en indsat har i sin besiddelse i sit opholdsrum eller på sin person, hvis en sådan undersøgelse er nødvendig for at sikre, at ordensbestemmelser overholdes eller sikkerhedshensyn iagttages. Endvidere følger det af straffuldbydelseslovens § 60, stk. 3, at en nærmere undersøgelse af den indsattes person kræver, at der er bestemte grunde til at antage, at den indsatte er i uretmæssig besiddelse af effekter.

Endelig følger det af politilovens § 5, stk. 2, nr. 2, at politiet kan besigtige en persons legeme samt undersøge tøj og andre genstande i den pågældendes besiddelse, når vedkommende formodes at være i besiddelse af genstande bestemt til at forstyrre den offentlige orden, eller bestemt til at udgøre fare for enkeltpersoners eller den offentlige sikkerhed.

Reglerne om politiets adgang til at visitere udlændinge indebærer således, at politiet har mulighed for at visitere en udlænding forud for en udsendelse i de tilfælde, hvor udlændingen i forbindelse med udsendelsen frihedsberøves i medfør af udlændingelovens § 36, eller hvis udlændingens frihedsberøvelse har været opretholdt af retten, og politiet har en formodning om, at udlændingen forsøger at gemme genstande på kroppen.

Den foreslåede ændring medfører, at reglerne om politiets muligheder for at visitere en udlænding, der er frihedsberøvet efter udlændingelovens regler, fastsættes i udlændingeloven.

Det foreslås endvidere, at politiet gives adgang til at visitere en udlænding, der er frihedsberøvet med henblik på udsendelse, uanset om politiet har en formodning om, at udlændingen forsøger at gemme genstande på kroppen.

Formålet med den foreslåede ændring er at sikre en klar og samlet regulering af politiets adgang til at visitere en udlænding i forbindelse med en udsendelse af en udlænding. Som det fremgår, er reglerne for politiets adgang til at foretage visitation i dag fastsat i forskellige regelsæt, og finder alene anvendelse på baggrund af en henvisning i udlændingeloven. Navnlig legemsundersøgelse er et byrdefuldt indgreb over for en person, og der bør både af hensyn til udlændingen, og af hensyn til politiet, sikres klare regler herom.

Formålet er endvidere at give politiet klar hjemmel til, også at visitere en udlænding, der skal udsendes, uanset om politiet har en formodning om, at udlændingen forsøger at gemme genstande på kroppen.

Det foreslås således, at der i udlændingeloven indsættes en hjemmel til, at politiet kan foretage besigtigelse og undersøgelse af en udlændings legeme og tøj. Bestemmelsen foreslås at omfatte såvel udlændinge, der frihedsberøves efter § 36, og som endnu ikke er fremstillet for en domstol, som udlændinge, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten.

Adgangen til at foretage visitation foreslås at gælde frem til tidspunktet for løsladelse. Er der tale om en udlænding, der skal udsendes af landet, og hvor politiet ledsager den pågældende til hjemlandet, vil udlændingen normalt blive løsladt på det tidspunkt, hvor dansk territorium forlades. Ved udsendelse med fly vil det normalt være det tidspunkt, hvor flyet forlader dansk luftrum. Ved udsendelse på landjord eller til havs vil det være tidspunktet, hvor den danske landegrænse passerer.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 37 a, stk. 3, vedrører bl.a. politiets adgang til at fratage genstande fra en udlænding, som kan benyttes til vold eller undvigelse, eller som i øvrigt kan medføre fare for udlændingen eller andre. Indgrebet skal foretages under iagttagelse af bestemmelsens stk. 4-7.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at politiet kan tage genstande ”i bevaring”. Det forudsættes således, at genstandene som udgangspunkt tilbageleveres til udlændingen, når det vurderes, at der ikke er risiko for, at den pågældende kan anvende disse til vold eller undvigelse. Det forudsættes, at politiet kan have genstandene i bevaring også efter, at frihedsberøvelsen er ophørt, f.eks. i forbindelse med udsendelse ved fly, hvor der kan være behov for at opbevare genstandene helt frem til ankomsten til bestemmelsesstedet. Det bemærkes, at politiet, såfremt det konstateres, at den pågældende er i besiddelse af penge, skal tage stilling til, om pengene tillige skal tages i bevaring efter bestemmelsen i § 40, stk. 8, 2. pkt., hvorefter aktiver, der kan anvendes til at dække Udlændingestyrelsens udgifter til den pågældendes underhold, kan tages i bevaring.

Indgrebet kan bl.a. foretages af politiet forud for udsendelsen af udlændingen.

Det er ikke et krav for indgreb, der foretages efter den foreslåede § 37 a, stk. 7, 2. pkt., at der foreligger en konkret og nærliggende fare, eller at politiet formoder at udlændingen er i besiddelse af genstande, som er bestemt til at forstyrre den offentlige orden eller bestemt til at udgøre fare for enkeltpersoners eller den offentlige sikkerhed.

I stk. 4 foreslås den proportionalitetsgrundsætning, der antages at gælde for straffeprocessuelle tvangsindgreb, lovfæstet i udlændingeloven for så vidt angår legemsindgreb.

I stk. 5 foreslås en lovfæstning af den såkaldte skånsomhedsgrundsætning. I bestemmelsens 2. og 3. pkt. reguleres specielt spørgsmålet om kønsfællesskab mellem den undersøgte person og de personer, der henholdsvis foretager eller overværer indgrebet. Reglerne knytter sig til begrebet blufærdighed. Herved bliver der i retspraksis mulighed for at lade bestemmelserne tilpasse sig skiftende tiders vurderinger.

Bestemmelserne omfatter således alene indgreb, der efter den til enhver tid gældende retsopfattelse er egnede til at krænke blufærdigheden. Overfladisk visitation af tøj kan derfor foretages og overværes af personer af begge køn. Hvorvidt der ved afklædning eller f.eks. beføling gennem tøjet for at undersøge, om den pågældende har effekter på kroppen, kræves kønsfællesskab, vil derimod i det enkelte tilfælde afhænge af, om der er tale om hel eller delvis afklædning, om det er en mand eller kvinde, hvor på kroppen undersøgelsen foretages osv.

Sundhedspersonale, navnlig læger og sygeplejersker, kan dog efter reglerne altid udføre og overvære undersøgelser uden hensyn til, om de er af samme køn som den undersøgte.

Reglerne i stk. 5 er udformet således, at de kan fraviges i særlige tilfælde, hvor omstændighederne ikke tillader, at man afventer tilstedekomsten af sundhedspersonale eller af politipersonale af samme køn som den undersøgte.

I stk. 6, 1. pkt., foreslås, at legemsundersøgelser, som beskrevet i retsplejelovens § 792, stk. 1, nr. 2, kun må foretages under medvirken af en læge. Særligt vedrørende undersøgelse af mundhule bemærkes, at såfremt politiet alene kigger ind i munden uden anvendelse af tvang, vil der kun være tale om legemsbesigtigelse og derfor ikke noget krav om lægemedvirken. Politiet kan selvfølgelig også bede personer om at spytte genstande ud af munden.

Der er ikke knyttet nogen »periculum in mora«-regel, dvs. en adgang til i tilfælde af overhængende fare at foretage undersøgelsen uden lægelig medvirken. Den omstændighed, at sikkerhedsmæssige hensyn gør det ønskeligt eller endog nødvendigt, at indgrebet foretages straks, uden at afvente lægens tilstedekomst, giver således ikke mulighed for at fravige kravet om, at en læge skal medvirke. Herved tilgodeses sikkerheds- og helbredsmæssige hensyn ved de mere intense legemsindgreb.

Selvom lægelig medvirken ikke kan siges at være ubetinget nødvendig ved alle former for legemsundersøgelser, er det således ikke fundet hensigtsmæssigt eller tilstrækkeligt begrundet at forsøge at opstille særregler for enkelte typer af indgreb. Herved undgås også yderligere undtagelser fra hovedsondringen mellem legemsbesigtigelser og legemsundersøgelser.

Forslaget indebærer kun, at legemsundersøgelse skal foretages under medvirken af en læge. Hvorvidt lægen skal udføre selve indgrebet, eller dette kan foretages af andet sundhedspersonale under lægens tilsyn og på dennes ansvar, er ikke reguleret i lovforslaget, men må afhænge af en vurdering af indgrebets art og karakter.

I stk. 6, 2. pkt., foreslås det lovfæstet i udlændingeloven, at lægen skal tage stilling til, om indgrebets gennemførelse er lægeligt forsvarligt under hensyn til den med indgrebet forbundne smerte og risiko, samt den undersøgte persons tilstand. Lægen skal derimod ikke vurdere, om indgrebet er nødvendigt eller rimeligt af hensyn til sikkerheden, idet dette afgøres af politiet.

Ved kravet om lægelig medvirken knyttes således en dobbelt kontrol til de mest byrdefulde indgreb (legemsundersøgelser), derved at retten eller politiet vurderer indgrebets foretagelse på baggrund af retssikkerhedsmæssige hensyn, og lægen vurderer indgrebets lægelige forsvarlighed.

I øvrigt gælder for lægers foretagelse af legemsundersøgelser de almindelige lægelige regler, herunder etiske regler og principper.

Det foreslås i stk. 7, at legemsundersøgelse af en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kun må foretages, hvis der foreligger en konkret og nærliggende fare, eller hvis der er bestemte grund til at antage, at udlændingen uretmæssigt er i besiddelse af genstande. Det følger modsætningsvis af bestemmelsen, at såfremt legemsundersøgelsen foretages i

forbindelse med en frihedsberøvelse, vil der ikke foreligge et krav om en konkret og nærliggende fare, eller bestemte grunde til at antage, at udlændingen uretmæssigt er i besiddelse af genstande. Hjemlen til indgrebet vil i så fald følge af stk. 3.

Det foreslås dog, at politiet umiddelbart før gennemførelsen af den faktiske udsendelse kan foretage legemsundersøgelse af en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, hvis den pågældende er frihedsberøvet med henblik på udsendelse efter § 36, stk. 1, 1.-5. pkt. Den videregående adgang til visitation af udlændinge, der er frihedsberøvet med henblik på udsendelse, er begrundet i, at der kan være tale om, at den pågældende udsendes mod dennes vilje. Den pågældende kan dermed have et incitament til at søge at hindre udsendelsen, ved f.eks. at gøre skade på sig selv eller andre.

Den foreslåede videregående adgang til legemsundersøgelse vil alene omfatte legemsundersøgelse af en udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, stk. 1, 1.-5. pkt., med henblik på udsendelse. Der vil her være tale om frihedsberøvelser, hvor den pågældende er frihedsberøvet med henblik på gennemførelsen af en konkret udsendelse, og hvor der er et særligt behov for at kunne legemsundersøge, jf. ovenfor. Det forhold, at den pågældende udlænding umiddelbart inden gennemførelsen af en udsendelse meddeler at ville medvirke til udsendelsen, ændrer ikke ved politiets muligheder for visitation.

Det er uden betydning, om udsendelsen gennemføres ledsaget af politiet, eller om der er tale om en påset udsendelse, hvorved politiet alene ledsager den pågældende frem til flyet og ikke under hjemrejsen. Det afgørende vil være, om den pågældende frem til udsendelsen har været frihedsberøvet med henblik på udsendelse efter bestemmelserne i § 36, stk. 1., 1.-5. pkt.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at politiet som udgangspunkt har adgang til at visitere enhver udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, stk. 1, 1.-5. pkt. Politiet vil dog kunne tilrettelægge visitationerne, således at der alene sker visitation ud fra nogle mere generelle risikovurderinger eller ud fra andre saglige kriterier.

Den foreslåede bestemmelse indebærer endvidere, at den udvidede adgang til visitation alene gælder umiddelbart før gennemførelsen af den faktiske udsendelse. Bestemmelsen giver således politiet en udvidet mulighed for at visitere en udlænding i forbindelse med selve udsendelsen. Herved forstås normalt selve rejsedagen eller dagen forinden, såfremt udrejsen gennemføres tidligt på dagen. Der er efter den foreslåede bestemmelse, som udgangspunkt ikke noget til hinder for, at den pågældende visiteres flere gange i forbindelse med den konkrete udsendelse, som f.eks. aftenen inden gennemførelsen og i forbindelse med ankomsten til lufthavnen den følgende dag. Det forudsættes dog, at politiet tilrettelægger gennemførelse af visitationen på en sådan måde, at det er til mindst mulig gene for den pågældende udlænding. Der kan derimod ikke foretages en udvidet visitation af den pågældende tidligere i løbet af frihedsberøvelsen.

En udlænding, der er frihedsberøvet efter en af de øvrige bestemmelser i § 36, vil alene kunne visiteres, hvis der foreligger en konkret og nærliggende fare, eller hvis der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen uretmæssigt er i besiddelse af genstande, jf. 1. pkt.

Den foreslåede bestemmelse omfatter ikke udlændinge, der varetægtsfængsles efter reglerne § 35 a. Spørgsmålet om visitation af udlændinge, der er varetægtsfængslet efter den nævnte bestemmelse, vil skulle afgøres på grundlag af retsplejelovens regler, jf. udlændingelovens 35 a, stk. 2. Hvis en udlænding, der er varetægtsfængslet efter § 35 a, skal udsendes, vil denne varetægtsfængsling skulle bringes til ophør, og politiet må tage stilling til, om der er grundlag for frihedsberøvelse efter § 36. Politiet vil i så fald under denne frihedsberøvelse kunne foretage visitation efter bestemmelsen i § 37 a.

Der henvises i øvrigt til pkt. 5 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til nr. 19

Statsforvaltningen har ligesom andre myndigheder på udlændingeområdet, herunder Styrelsen for International Rekruttering og Integration, efter en række bestemmelser i udlændingeloven forskellige beføjelser, der er knyttet til den pågældende myndigheds opgavevaretagelse. Statsforvaltningen har således beføjelser, der er knyttet til Statsforvaltningens kompetence til at træffe afgørelser i første instans vedrørende ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Det fremgår således af udlændingelovens § 40 e, at Statsforvaltningen bl.a. registrerer en udlændings navn og statsborgerskabsforhold, når udlændingen får udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6.

Af udlændingelovens § 44 a, stk. 1 og 9, følger det, at Statsforvaltningen uden udlændingens samtykke bl.a. videregiver oplysninger om, at en udlænding er meddelt registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, til kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, og at Statsforvaltningen til brug for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings overvågning af arbejdsmarkedet bl.a. kan videregive oplysninger vedrørende udenlandske arbejdstagere, der har fået udstedt registreringsbevis på baggrund af beskæftigelse.

Det følger af udlændingelovens § 58 h, stk. 1, at Statsforvaltningen forestår konsultationer med myndighederne i et andet Schengenland i medfør af Schengenkonventionens artikel 25.

De nævnte beføjelser knytter sig som nævnt til Statsforvaltningens kompetence til at træffe afgørelser i første instans vedrørende ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Det fremgår af de nævnte bestemmelser, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration har samme beføjelser som Statsforvaltningen. Det skyldes Styrelsen for International Rekruttering

og Integrations varetagelse af opgaver vedrørende opholdstilladelser til udenlandske arbejdstagere, studerende m.fl.

Som følge af, at behandlingen af sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne foreslås overført fra Statsforvaltningen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, foreslås det, at Statsforvaltningen udgår af de nævnte bestemmelser.

De foreslåede ændringer af udlændingelovens § 40 e, § 44 a, stk. 1, § 44 a, stk. 9, og § 58 h, stk. 1, er således konsekvenser af, at Statsforvaltningen nedlægges.

Der henvises i øvrigt til pkt. 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til nr. 20

Ifølge de gældende regler i § 42 a, stk. 7, træffer Udlændingestyrelsen bestemmelse om indkvartering af udlændinge omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3. Ved indkvarteringen skal Udlændingestyrelsen så vidt muligt tage hensyn til, om der er tale om nyankomne asylansøgere, eller asylansøgere der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Hvis en udlænding ikke efterkommer Udlændingestyrelsens anvisning om indkvartering, kan Udlændingestyrelsen pålægge udlændingen at tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller for opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet.

Udlændingestyrelsen har oplyst, at § 42 a, stk. 7, efter sin nuværende ordlyd kan give anledning til misforståelse. Det er således Udlændingestyrelsens erfaring, at der kan opstå tvivl om, hvorvidt betegnelsen ”en sådan udlænding” i § 42 a, stk. 7, 4. pkt., alene henviser til udlændinge, der er blevet pålagt at tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. 3. pkt., eller om den henviser til alle udlændinge, der er indkvarteret, jf. 1. og 2. pkt., jf. 3. pkt. Dette indebærer, at der kan opstå tvivl om, hvilken persongruppe, der kan straffes efter § 60, stk. 1, jf. § 42 a, stk. 7, 4. pkt. og udvises efter § 25 a, stk. 1, nr. 1.

Dette er uhensigtsmæssigt af hensyn til den daglige drift af indkvarteringsstederne og de generelle forhold på asylcentre.

Det foreslås derfor, at § 42 a, stk. 7, 4. pkt., præciseres således, at det direkte fremgår af bestemmelsen, at det er alle udlændinge, der ikke gennem voldelig eller truende adfærd må lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet, uanset om de pågældende er indkvarteret efter § 42 a, stk. 7, 1. og 2. pkt., eller efter § 42 a, stk. 7, 3. pkt.

Det bemærkes i den forbindelse, at ændringen alene vedrører en præcisering af, hvilke udlændinge, der er omfattet af bestemmelsen. De nuværende betingelser for, hvornår en udlænding kan straffes efter § 60, stk. 1, jf. § 42, stk. 7, 4. pkt. og udvises efter § 25 a, stk. 1, nr. 1, er fortsat gældende.

Der henvises i øvrigt til pkt. 6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 21 og 22

Statsforvaltningen har ligesom andre myndigheder på udlændingeområdet, herunder Styrelsen for International Rekruttering og Integration, efter en række bestemmelser i udlændingeloven forskellige beføjelser, der er knyttet til den pågældende myndigheds opgavevaretagelse. Statsforvaltningen har således beføjelser, der er knyttet til Statsforvaltningens kompetence til at træffe afgørelser i første instans vedrørende ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Af udlændingelovens § 44 a, stk. 5, følger det, at Statsforvaltningen uden udlændingens samtykke kan indhente de oplysninger i indkomstregistret, som er nødvendige for udførelsen af Statsforvaltningens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som Statsforvaltningen skal træffe efter udlændingeloven, og at Statsforvaltningen til brug for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings overvågning af arbejdsmarkedet bl.a. kan videregive oplysninger vedrørende udenlandske arbejdstagere, der har fået udstedt registreringsbevis på baggrund af beskæftigelse.

Ifølge udlændingelovens § 45 a, stk. 1, 2, og 4, kan Statsforvaltningen uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til efterretningstjenesterne, hvis videregivelsen kan have betydning for sikkerhedsmæssige opgaver, efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Statsforvaltningen, hvis det kan have betydning for behandlingen af en sag, som Statsforvaltningen træffer efter udlændingeloven, og efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke elektronisk indhente oplysninger fra registre og systemer i Statsforvaltningen, såfremt det kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Videre kan Statsforvaltningen efter udlændingelovens § 45 c, stk. 1, videregive oplysninger til anklagemyndigheden uden udlændingens samtykke.

Det følger af udlændingelovens § 46 b, at Udenrigsministeriet bistår Statsforvaltningen med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter udlændingeloven.

De nævnte beføjelser knytter sig som nævnt til Statsforvaltningens kompetence til at træffe afgørelser i første instans vedrørende ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Det fremgår af de nævnte bestemmelser, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration har samme beføjelser som Statsforvaltningen. Det skyldes Styrelsen for International Rekruttering

og Integrations varetagelse af opgaver vedrørende opholdstilladelser til udenlandske arbejdstagere, studerende m.fl.

Som følge af at behandlingen af sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne foreslås overført fra Statsforvaltningen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, foreslås det, at Statsforvaltningen udgår af de nævnte bestemmelser.

Der henvises i øvrigt til pkt. 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til nr. 23

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017. Opholdsordningen blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved § 2, stk. 2, i lov nr. 505 af 23. maj 2017. Ophævelsen har bl.a. givet anledning til tvivl om fortolkningen af udlændingelovens § 46, stk. 2, 1. pkt.

Med nyaffattelsen af § 46, stk. 2, 1. pkt., rettes der op på denne fortolkningstvív. Nyaffattelsen af § 46, stk. 2, 1. pkt., er alene udtryk for en lovteknisk præcisering og indebærer derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 24

Udlændingelovens § 46, stk. 2, angiver de typer af sager, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer afgørelse i første instans.

Som følge af forslaget om, at behandlingen af sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne overføres fra Statsforvaltningen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, foreslås det at indsætte et nyt punktum i § 46, stk. 2, hvorefter Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer afgørelse i sager om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, samt konstatering af ophør af opholdsret efter EU-reglerne, jf. § 6.

Der henvises i øvrigt til pkt. 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til nr. 25

Efter udlændingelovens § 46 a, stk. 2, kan Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 2 og 4, bortset fra de afgørelser, der er nævnt i § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. stk. 1 og 3, og § 33.

Udlændingelovens § 52 b, stk. 2 og 4, indeholder en opremsning af de afgørelser, som Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer i første instans, og som kan påklages til Udlændingenævnet.

Det foreslås, at henvisningen til bestemmelserne om Udlændingenævnets kompetence i klagesager udvides til også at omfatte § 52 b, stk. 5.

Den foreslåede ændring skyldes, at der foreslås indsat en ny bestemmelse som stk. 5 i § 52 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 37, der vedrører Udlændingenævnets kompetence til at træffe afgørelser i klagesager om opholdsret efter EU-reglerne.

Den foreslåede ændring af § 46 a, stk. 2, er således en konsekvens af forslaget om at indsætte et nyt stk. 5 i § 52 b.

Til nr. 26

Det følger af udlændingelovens § 46 c, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at afgørelser om udstedelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort efter § 6, opholdstilladelser efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, og afgørelser om udstedelse, annullering og inddragelse af visum efter § 4 a, stk. 2, til udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, kan træffes af andre myndigheder end Udlændingestyrelsen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, til hvilken myndighed afgørelsen kan påklages, og om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Udlændinge- og integrationsministeren kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagernes behandling.

Efter bestemmelsen kan udlændinge- og integrationsministeren således bl.a. fastsætte regler om hvilken myndighed, der skal behandle sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne, sager vedrørende opholdstilladelse til udenlandske adoptivbørn efter § 9, stk. 1, nr. 3, og sager om visum til udenlandske adoptivbørn, og hvilken myndighed der skal være klageinstans i disse sager.

Udlændingelovens § 46 c blev indført i udlændingeloven ved lov nr. 382 af 14. juni 1995. Af forarbejderne til loven, jf. lovforslag nr. L 194 af 4. april 1995 om ændring af udlændingeloven (Effektivisering af asylsagsbehandlingen i Flygtningenævnet, rådgivning af asylansøgere, overførsel af opgaven med at afhøre asylansøgere fra politiet til Direktoratet for Udlændinge, optagelse af fingeraftryk af asylansøgere m.v.), bemærkningerne til § 1, nr. 13, fremgår det, at det var hensigten med lovændringen, at der skulle udvælges en række begrænsede sagsområder, som kunne udlægges fra Direktoratet for Udlændinge (i dag Udlændingestyrelsen) til statsamtterne (i dag Statsforvaltningen). Disse afgørelser skulle kunne påklages til Direktoratet for Udlændinge.

Det er således forudsat i forarbejderne, at bl.a. sager om opholdsret efter EU-reglerne skulle udlægges til statsamterne (i dag Statsforvaltningen), og at Direktoratet for Udlændinge (nu Udlændingestyrelsen) skulle være klageinstans.

Med hjemmel i udlændingelovens § 46 c er der fastsat regler i EU-opholdsbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 474 af 12. maj 2011 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler) om, at Statsforvaltningen behandler sager vedrørende ret til ophold efter EU-reglerne, jf. § 33, stk. 1, og at Statsforvaltningens afgørelser kan påklages til Udlændingestyrelsen, jf. § 34, stk. 1.

Endvidere er der med hjemmel i udlændingelovens § 46 c fastsat regler i udlændingebekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 330 af 24. april 2018), hvorefter sager om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant, træffes af Statsforvaltningen, jf. § 31, stk. 1. Det følger af § 33 i udlændingebekendtgørelsen, at Statsforvaltningens afgørelser kan påklages til Udlændingestyrelsen. Der er endvidere fastsat regler om, at afgørelser om udstedelse, annullering og inddragelse af visum efter § 4 a, stk. 2, til samme gruppe også træffes af Statsforvaltningen, jf. udlændingebekendtgørelsens § 31, stk. 3.

Forslaget om at ophæve § 46 c er en følge af forslaget om, at behandlingen af sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne overføres fra Statsforvaltningen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og at sagerne vedrørende opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant, og visum i den forbindelse overføres til Udlændingestyrelsen. Styrelsen for International Rekruttering og Integrations og Udlændingestyrelsens kompetence på disse områder vil fremover fremgå af udlændingeloven.

Der henvises herved til den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 46, stk. 2, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 24, hvoraf fremgår, at sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne skal behandles af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Endvidere henvises der til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46, stk. 1, hvoraf følger, at afgørelser efter udlændingeloven træffes af Udlændingestyrelsen, medmindre andet følger af andre bestemmelser. Ved ophævelsen af § 46 c – og de nævnte kompetenceregler i EU-opholdsbekendtgørelsen og udlændingebekendtgørelsen, der er fastsat med hjemmel i § 46 c – vil det således følge af § 46, stk. 1, at sager vedrørende opholdstilladelse og visum til udenlandske adoptivbørn skal behandles af Udlændingestyrelsen. Endvidere vil det følge af § 46, stk. 2, 2. pkt., at sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne skal behandles af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Endvidere henvises der til forslaget om, at Udlændingenævnet skal behandle klager over afgørelser vedrørende ret til ophold efter EU-reglerne, jf. lovforslagets § 1, nr. 35 og 37, og til de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 1, 3 og 11, hvoraf fremgår, at Udlændingenævnet behandler sager vedrørende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 og visum efter bl.a. § 4 a, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse i første instans. Ved ophævelsen af § 46 c vil det

således følge af de nævnte bestemmelser i § 52 b, stk. 1, at alle klager vedrørende opholdstilladelse og visum til udenlandske adoptivbørn skal behandles af Udlændingenævnet.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vil således ændre EU-opholdsbekendtgørelsen og udlændingebekendtgørelsen i overensstemmelse med ovenstående, hvis lovforslaget vedtages.

Som det fremgår ovenfor, kan udlændinge- og integrationsministeren efter § 46 c, der foreslås ophævet, også fastsætte bestemmelser om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed, og at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagernes behandling.

Det bemærkes hertil, at det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 a, stk. 8, at afgørelser truffet af Udlændingenævnet – hvortil klager vedrørende ret til ophold efter EU-reglerne og vedrørende opholdstilladelse og visum til udenlandske adoptivbørn, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant, foreslås overført – ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Endvidere indeholder § 52 a bl.a. regler om Udlændingenævnets sammensætning, om at Udlændingenævnets koordinationsudvalg drøfter spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets arbejde m.v., jf. § 52 a, stk. 7, og at Udlændingenævnet selv fastsætter sin forretningsorden, jf. § 52 a, stk. 10.

Efter udlændingelovens § 46 d kan udlændinge- og integrationsministeren fastsætte nærmere regler om, at Statsforvaltningen, uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse eller en udtalelse efter udlændingeloven eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, kan videregive alle akter, der er indgået i de sager, der er omfattet af § 46 c, til Udlændingestyrelsen. Udlændinge- og integrationsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse i de sager, der er omfattet af § 46 c, kan videregive alle akter, der er indgået i Udlændingestyrelsens sag vedrørende en afgørelse eller udtalelse efter udlændingeloven eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, til Statsforvaltningen.

Udlændinge- og integrationsministeren kan således fastsætte regler om, at Udlændingestyrelsen og Statsforvaltningen kan udveksle oplysninger til brug for afgørelser og udtalelser i sager vedrørende ret til ophold efter EU-reglerne og sager vedrørende opholdstilladelse og visum til udenlandske adoptivbørn.

Bestemmelsen hænger sammen med, at Statsforvaltningen i dag træffer afgørelse i første instans i disse sager, og at Udlændingestyrelsen er klageinstans.

Det foreslås, som tidligere nævnt, at sager vedrørende ret til ophold efter EU-reglerne overføres til behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration i første instans, jf. lovforslagets § 1, nr. 24, og at sager vedrørende opholdstilladelse og visum til udenlandske adoptivbørn, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant, overføres til Udlændingestyrelsen i første instans.

Endvidere foreslås det, at Udlændingenævnet fremover skal være klageinstans i disse sager, jf. ovenfor.

Det følger af en almindelig kompetencefordeling mellem en første instans og en klageinstans, at der kan udveksles oplysninger om sagerne til brug for behandlingen heraf, og klagesagsbehandlingen forudsætter endvidere en sådan udveksling af oplysninger.

Da lovforslaget indebærer, at Styrelsen for International Rekruttering i første instans og Udlændingenævnet i anden instans fremover skal behandle sager vedrørende ret til ophold efter EU-reglerne, kan Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Udlændingenævnet således udveksle og videregive oplysninger i disse sager.

Tilsvarende betyder forslaget om, at Udlændingestyrelsen i første instans og Udlændingenævnet i anden instans fremover skal behandle alle sager om opholdstilladelse og visum til udenlandske adoptivbørn, at Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet kan udveksle og videregive oplysninger i disse sager.

Det foreslås derfor, at § 46 d ophæves.

Der henvises i øvrigt til pkt. 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til nr. 27

Der er tale om konsekvensændringer som følge af, at det foreslås at indsætte et nyt stk. 3 i udlændingelovens § 48.

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 48, stk. 1, 5. pkt., at de afgørelser om frihedsberøvelse, der er truffet af politiet efter § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren, jf. dog 7. og 8. pkt. og stk. 2.

Klager over politiets afgørelser om frihedsberøvelse efter de nævnte bestemmelser i udlændingeloven vil fremover være reguleret af den foreslåede bestemmelse i stk. 3 i stedet for i § 48, stk. 1, 5. pkt., jf. 7. pkt.

Til nr. 28

Efter udlændingelovens § 48, stk. 1, 1. pkt., kan afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. § 28, stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt., træffes af vedkommende politidirektør.

Det fremgår af § 48, stk. 1, 5. pkt., at de afgørelser, der er nævnt i 1. pkt., kan påklages til Udlændingenævnet. I § 48, stk. 1, 5. pkt., henvises der i den forbindelse til § 52 b, stk. 5.

Ved lovforslagets § 1, nr. 37, foreslås indsat et nyt stk. 5 i § 52 b, hvorved det gældende stk. 5 bliver til stk. 6.

Det foreslås derfor at ændre henvisningen til § 52 b, stk. 5, i § 48, *stk. 1, 5. pkt.*, til § 52 b, stk. 6.

Der er således tale om en konsekvensændring.

Til nr. 29

Henvisningen til 7. pkt. om afskæring af klageadgang ved adgang til domstolsprøvelse udgår, idet dette spørgsmål fremover reguleres i den foreslåede bestemmelse til udlændingelovens § 48, stk. 3.

Det følger af den nugældende bestemmelse i § 48, stk. 1, 7. pkt., at politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kun kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter §§ 37, 37 c-37 e eller 37 k.

Politiets afgørelser om frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 og §§ 37 c-37 e vil fremover være reguleret i den foreslåede bestemmelses stk. 3. Det vil alene være politiets afgørelser om frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, og isolation og besøgs- og brevkontrol efter § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, hvor afgørelserne ikke kan indbringes for domstolene i medfør af udlændingelovens §§ 37, 37 c-37 e eller 37 k, som kan påklages til Rigspolitichefen, eller i det tilfælde, hvor Rigspolitiet har truffet afgørelsen om frihedsberøvelse i medfør af udlændingelovens § 36, til Udlændinge- og Integrationsministeriet. I de tilfælde, hvor politiets afgørelse om udlændingens frihedsberøvelse – og ligeså afgørelse om isolation, besøgs- og brevkontrol og suspension af fristen i udlændingelovens § 37, stk. 1, 1. pkt. og stk. 3, 2. og 3. pkt. – er indbragt for retten kan der ikke længere klages til Rigspolitichefen, eller i det tilfælde, hvor Rigspolitiet har truffet afgørelsen om frihedsberøvelse i medfør af udlændingelovens § 36, til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 30

Det følger af udlændingelovens § 48, stk. 1, 6. pkt., at klager over politidirektørernes eller Rigspolitichefens afgørelser om frihedsberøvelse efter § 36, og isolation, brev- og besøgskontrol efter § 37 c-37 e, ikke har opsættende virkning.

Regulering af klageadgangen vedrørende afgørelser om foranstaltninger efter udlændingelovens § 34 findes i udlændingelovens § 48, stk. 2. Det følger ikke af denne bestemmelse, at en klage ikke har opsættende virkning.

Det foreslås derfor at præcisere bestemmelsen i § 48, stk. 2, således at det fremgår, at politiets afgørelser efter § 34 ikke har opsættende virkning med hensyn til klagen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til nr. 31

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 48, stk. 1, 2. pkt., at afgørelser efter § 36 om administrativ frihedsberøvelse, § 37 c, stk. 4, om udelukkelse fra fællesskab, § 37 d, stk. 1 og 3, om besøgskontrol og § 37 e, stk. 1 og 4, om brevkontrol kan træffes af Rigspolitichefen eller politidirektøren.

Det følger endvidere af § 48, 5. pkt., at de afgørelser, der er nævnt i § 48, stk. 1, 2.-4. pkt., kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren, jf. dog 7. og 8. pkt. og stk. 2. Politiets afgørelser om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til udlændinge- og integrationsministeren, såfremt afgørelserne ikke kan indbringes for domstolene efter udlændingelovens §§ 37, 37 c-37 e eller 37 k.

Adgangen til at påklage politiets afgørelser til udlændinge- og integrationsministeren gælder, uanset om afgørelsen træffes af politidirektøren eller af Rigspolitiet.

Det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 3 i § 48, hvorefter de afgørelser, der træffes af politidirektøren efter § 36, § 37 c, stk. 4, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, fremover kan påklages til Rigspolitichefen i stedet for til udlændinge- og integrationsministeren. De afgørelser, der træffes af Rigspolitichefen som 1. instans, foreslås som hidtil at kunne blive påklaget til udlændinge- og integrationsministeren.

Som hidtil vil afgørelser efter § 36 og §§ 37 c-37 e dog ikke kunne påklages, såfremt afgørelserne kan indbringes for domstolene efter udlændingelovens §§ 37, 37 c-37 e eller 37 k, jf. den foreslåede bestemmelses 5. pkt.

Det foreslåede *stk. 3* indebærer endvidere, at Rigspolitichefens afgørelser i klagesager over afgørelser truffet efter de nævnte bestemmelser af politidirektørerne ikke kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren, idet sagen allerede vil være behandlet i to instanser.

Det foreslås endelig, at en klage over en afgørelse efter de nævnte bestemmelse ikke har opsættende virkning, jf. den foreslåede bestemmelse i § 48, stk. 3, 3. pkt. Dette svarer til den gældende ordning.

Baggrunden for overførslen af klageadgangen er, at Rigspolitiet er overordnet myndighed for politikredsene og besidder en betydelig sagkundskab på området. Hertil kommer, at spørgsmålet om, hvorvidt en foranstaltning er proportional i høj grad beror på en politifaglig vurdering.

Der er med ændringen ikke tilsigtet en ændring af politiets kompetence til at træffe afgørelse efter § 36, § 37 c, stk. 4, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, eller af reglerne om domstolsprøvelse af politiets afgørelser. Spørgsmålet om, hvorvidt en afgørelse kan påklages administrativt, vil således som hidtil dels bero på, om kompetencen til at træffe afgørelse er henlagt til politiet, dels om politiets afgørelse kan indbringes for domstolene.

Den foreslåede ændring indebærer, at afgørelse om frihedsberøvelse efter § 36, der træffes af politidirektøren, fremover kan påklages til Rigspolitichefen i stedet for som hidtil til udlændinge- og integrationsministeren. Afgørelser om frihedsberøvelse, der træffes af Rigspolitichefen som 1. instans, kan som hidtil påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Kompetencen til at træffe afgørelse om administrativ frihedsberøvelse efter § 36 henhører som udgangspunkt under Rigspolitichefen eller politidirektøren, jf. udlændingelovens § 48, stk. 1.

Politiets afgørelser efter § 36 kan dog som hidtil kun påklages administrativt, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter § 37, jf. § 48.

Efter udlændingelovens § 37, stk. 1, skal en udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse, medmindre den pågældende forinden løslades. Er frihedsberøvelsen iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, skal spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og eventuelt fortsatte opretholdelse inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse indbringes for retten, uanset om den pågældende forinden løslades.

Bestemmelsen i § 37 om domstolsprøvelse af administrative frihedsberøvelser, der er iværksat efter § 36, indebærer, at en afgørelse om frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 skal indbringes for retten, hvis den varer mere end 3 døgn. Kompetencen til at træffe afgørelse om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse henhører herefter under retten, og politiets afgørelse vil som hidtil ikke kunne påklages administrativt.

Bliver den frihedsberøvede ikke fremstillet i retten, men løsladt ved politiets foranstaltning forinden, har den frihedsberøvede ikke adgang til at begære spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed forelagt for domstolene. Den frihedsberøvede har i denne situation, hvor der ikke er adgang til domstolsprøvelse, mulighed for administrativ rekurs. Den foreslåede ændring indebærer i den forbindelse, at afgørelser, der er truffet af politidirektøren, fremover kan påklages til rigspolitichefen i stedet for til udlændinge- og integrationsministeren.

Den foreslåede ændring indebærer endvidere, at afgørelser efter § 37 c om udelukkelse fra fællesskab (isolation), der træffes af politidirektøren, fremover kan påklages til Rigspolitiet i stedet for til udlændinge- og integrationsministeren. Afgørelser om udelukkelse fra fællesskab, der træffes af Rigspolitichefen som 1. instans, kan som hidtil påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Kompetencen til at træffe afgørelse om udelukkelse fra fællesskab henhører som udgangspunkt under domstolene, jf. § 37 c, stk. 1.

Såfremt frihedsberøvelsen er iværksat af politiet, og udlændingen endnu ikke er fremstillet for retten, er kompetencen dog hos politiet, jf. § 37 c, stk. 5, 1. pkt.

Politiets afgørelser efter § 37 c, stk. 5, kan dog som hidtil kun påklages administrativt, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter § 37 c, jf. § 48.

Det følger i den forbindelse af § 37 c, stk. 5, 2. pkt. at den frihedsberøvede udlænding kan kræve, at politiets beslutning om isolation forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af udlændingelovens § 37, jf. § 37 c, stk. 5, 2. pkt. Dette indebærer, at retten, når den skal tage stilling til en begæring fra politiet om fortsat opretholdelse af en frihedsberøvelse, ligeledes på udlændingens begæring skal tage stilling til en af politiet forinden fremstillingen iværksat isolation. Bliver den frihedsberøvede løsladt i retten, bør retten fortsat på udlændingens begæring tage stilling til en forinden fremstillingen iværksat isolation. Politiets afgørelse vil i så fald ikke kunne påklages administrativt.

Bliver den frihedsberøvede ikke fremstillet i retten, men løsladt ved politiets foranstaltning forinden, har den frihedsberøvede ikke adgang til at begære spørgsmålet om berettigelsen af en allerede iværksat isolation indbragt for domstolene. Hensigten er at undgå, at retten skal tage stilling til lovligheden af en iværksat isolation uden at kunne tage stilling til lovligheden af selve frihedsberøvelsen.

Den frihedsberøvede har i den situation, hvor der ikke er adgang til domstolsprøvelse, mulighed for administrativ rekurs. Den foreslåede ændring indebærer i den forbindelse, at afgørelser, der er truffet af politidirektøren, fremover kan påklages til Rigspolitichefen i stedet for til udlændinge- og integrationsministeren.

Har udlændingen først efter fremstillingen i retten fremsat begæring om prøvelse af den iværksatte isolation, har den frihedsberøvede, hvis retten har opretholdt frihedsberøvelsen, mulighed for at få beslutningen prøvet i forbindelse med den næste fremstilling i retten, der skal foretages af den pågældende. Løslades den frihedsberøvede forinden næste fremstilling, eller bliver den frihedsberøvede løsladt ved den første fremstilling i retten, har den frihedsberøvede herefter ikke adgang til domstolsprøvelse. Den frihedsberøvede har derimod også her mulighed for at påklage politiets afgørelse administrativt.

Det bemærkes, at den i medfør af § 37 c, stk. 5, 2. pkt., omhandlede domstolsprøvelse ikke omfatter spørgsmålet om den fortsatte opretholdelse af isolationen, men alene spørgsmålet om lovligheden af den hidtil iværksatte isolation. Spørgsmålet om isolationens udstrækning ud over frihedsberøvelsens første 3 døgn vil kunne afgøres af retten i medfør af § 37 c, stk. 1.

Den i medfør af § 37 c, stk. 5, 2. pkt., omhandlede domstolsprøvelse omfatter endvidere ikke spørgsmålet om lovligheden af isolationen i de situationer, hvor isolation foretages af hensyn til anbringelsesstedets orden og sikkerhed. Afgørelser herom vil kunne påklages administrativt efter den foreslåede klageordning.

Den foreslåede ændring indebærer desuden, at afgørelser efter § 37 d vedrørende afslag på besøg eller om krav om kontrol under besøg, der træffes af politidirektøren, fremover kan påklages til Rigspolitiet i stedet for til udlændinge- og integrationsministeren. Afgørelser vedrørende besøg, der træffes af Rigspolitichefen som 1. instans, kan som hidtil påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Bestemmelsen i § 37 d indebærer, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, kan undergives besøgskontrol. Ved besøgskontrol forstås nægtelse af, at en frihedsberøvet modtager besøg, eller et krav om, at besøg finder sted under kontrol.

Kompetencen til at træffe beslutning om afslag på besøg eller om besøgskontrol henhører som udgangspunkt under politiet.

Politiets afgørelser efter § 37 d kan dog som hidtil kun påklages administrativt, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter § 37 d, jf. § 48.

Har den frihedsberøvede fået sin frihedsberøvelse opretholdt af retten i medfør af § 37, kan den frihedsberøvede kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol forelægges retten til afgørelse, jf. § 37 d, stk. 4. Politiets afgørelse vil i så fald ikke kunne påklages administrativt.

Er udlændingen ikke fremstillet for retten i medfør af § 37, kan den frihedsberøvede alene kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37, jf. § 37 d, stk. 5. Hensigten er at undgå, at retten tager stilling til lovligheden af en iværksat besøgskontrol uden at kunne tage stilling til lovligheden af selve frihedsberøvelsen.

Bliver den frihedsberøvede ikke fremstillet i retten, men løsladt ved politiets foranstaltning forinden, har den frihedsberøvede ikke adgang til at begære spørgsmålet om afslag på besøg eller besøgskontrol indbragt for domstolene. Den frihedsberøvede har i denne situation, hvor der ikke er adgang til domstolsprøvelse, mulighed for administrativ rekurs. Den foreslåede ændring indebærer i den forbindelse, at afgørelser, der er truffet af politidirektøren, fremover kan påklages til Rigspolitichefen i stedet for til udlændinge- og integrationsministeren.

Det er alene den frihedsberøvede, som har kompetencen til at indbringe spørgsmålet om besøgskontrol for domstolene. Den besøgende har ingen adgang hertil.

Bestemmelsen i § 37 d indebærer endvidere, at der i visse tilfælde kan træffes beslutning om at undlade at underrette en frihedsberøvet om en afgørelse om nægtelse af besøg, jf. § 37 d, stk. 2 og 3.

Kompetencen til at træffe beslutning herom afhænger af, hvorvidt den frihedsberøvede har været fremstillet for retten i medfør af udlændingelovens § 37 eller ej.

Har den frihedsberøvede været fremstillet for retten i medfør af udlændingelovens § 37 og fået sin frihedsberøvelse opretholdt, er det alene retten, som kan træffe bestemmelse om, at underretning skal undlades, jf. § 37 d, stk. 2.

Har den frihedsberøvede endnu ikke været fremstillet for retten, kan politiet træffe bestemmelse om, at underretning skal undlades, jf. § 37 d, stk. 3. Politiets afgørelse herom vil i princippet kunne påklages administrativt, men den frihedsberøvede vil efter sagens natur som udgangspunkt være afskåret fra at påklage en sådan manglende underretning.

Den foreslåede ændring indebærer herudover, at afgørelser efter § 37 e vedrørende retten til at modtage og afsende breve, der træffes af politidirektøren, fremover kan påklages til Rigspolicefens i stedet for til udlændinge- og integrationsministeren. Afgørelser vedrørende brevkontrol, der træffes af Rigspolicefens som 1. instans, kan som hidtil påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Bestemmelsen i § 37 e indebærer, at politiet kan bestemme, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, skal undergives brevkontrol. Ved brevkontrol forstås dels adgangen til at gennemse breve til og fra den frihedsberøvede inden modtagelsen henholdsvis afsendelsen, jf. herved § 37 e, stk. 1, 1. pkt., dels adgangen til at tilbageholde sådanne breve, jf. herved § 37 e, stk. 3 og 4.

Kompetencen til at træffe beslutning om at tilbageholde et brev henhører som udgangspunkt under politiet.

Politiets afgørelser efter § 37 e kan dog som hidtil kun påklages administrativt, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter § 37 d, jf. § 48.

Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal spørgsmålet, om tilbageholdelsen bør opretholdes, straks forelægges retten til afgørelse, jf. § 37, stk. 3. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, kan afsenderen eller adressaten kræve, at politiets tilbageholdelse af et brev forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37, jf. § 37 e, stk. 4.

Som hidtil vil politiets afgørelser i de nævnte situationer ikke kunne påklages administrativt.

Bliver den frihedsberøvede ikke fremstillet i retten, men løsladt ved politiets foranstaltning forinden, har den frihedsberøvede ikke adgang til at begære spørgsmålet om brevkontrol indbragt for domstolene. Den frihedsberøvede har i denne situation, hvor der ikke er adgang til domstolsprøvelse, mulighed for administrativ rekurs. Den foreslåede ændring indebærer i den forbindelse, at afgørelser, der er truffet af politidirektøren, fremover kan påklages til Rigspolitichefen i stedet for til udlændinge- og integrationsministeren.

Bestemmelsen i § 37 e indebærer endvidere, at der i visse tilfælde kan træffes beslutning om at undlade at underrette en frihedsberøvet om en afgørelse om brevkontrol, jf. § 37 e, stk. 3 og 4.

Kompetencen til at træffe beslutning herom afhænger af, hvorvidt den frihedsberøvede har været fremstillet for retten i medfør af udlændingelovens § 37 eller ej.

Har den frihedsberøvede været fremstillet for retten i medfør af udlændingelovens § 37 og fået sin frihedsberøvelse opretholdt, er det alene retten, som kan træffe bestemmelse om, at underretning skal undlades, jf. § 37 e, stk. 3.

Har den frihedsberøvede endnu ikke været fremstillet for retten, kan politiet træffe bestemmelse om, at underretning skal undlades, jf. § 37 e, stk. 4. Politiets afgørelse herom vil i princippet kunne påklages administrativt, men den frihedsberøvede vil efter sagens natur som udgangspunkt være afskåret fra at påklage en sådan manglende underretning.

Den foreslåede ændring omfatter endelig afgørelser om iværksættelse af frihedsberøvelse efter § 36, der træffes i suspensionsperiode efter udlændingelovens § 37 k.

Bliver en udlænding, der er frihedsberøvet efter 36 i suspensionsperiode ikke fremstillet i retten, men løsladt ved politiets foranstaltning forinden, har den frihedsberøvede ikke adgang til at begære spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed forelagt for domstolene. Den frihedsberøvede har i denne situation, hvor der ikke er adgang til domstolsprøvelse, mulighed for administrativ rekurs.

Den foreslåede ændring indebærer også her, at afgørelser, der er truffet af politidirektøren, fremover kan påklages til Rigspolitichefen i stedet for til udlændinge- og integrationsministeren.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til nr. 32

Der er tale om en lovteknisk ændring.

Til nr. 33

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017. Opholdsordningen blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved § 2, stk. 2, i lov nr. 505 af 23. maj 2017. Ophævelsen har bl.a. givet anledning til tvivl om fortolkningen af udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 11.

Med ændringen af § 52 b, stk. 1, nr. 11, rettes der op på denne fortolkningstvivil. Ændringen af § 52 b, stk. 1, nr. 11, er alene udtryk for en lovteknisk præcisering og indebærer derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 34

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017. Opholdsordningen blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved § 2, stk. 2, i lov nr. 505 af 23. maj 2017. Ophævelsen har bl.a. givet anledning til tvivl om fortolkningen af udlændingelovens § 52 b, stk. 2, nr. 3.

Med nyaffattelsen af § 52 b, stk. 2, nr. 3, rettes der op på denne fortolkningstvivil. Nyaffattelsen af § 52 b, stk. 2, nr. 3, er alene udtryk for en lovteknisk præcisering og indebærer derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 35

Udlændingelovens § 52 b, stk. 2, nr. 1-9 angiver de typer af sager, hvor Udlændingenævnet har kompetence til at behandle klager over afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Som følge af forslaget om, at behandlingen af sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne overføres fra Statsforvaltningen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration i første instans og fra Udlændingestyrelsen til Udlændingenævnet i 2. instans forslås det, at der indsættes et nyt nummer i § 52 b, stk. 2.

Den foreslåede ændring medfører, at der fremadrettet vil være klageadgang til Udlændingenævnet over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 6.

Der henvises i øvrigt til pkt. 6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 36

Opholdsordningen for medfølgende familie til hjemvendende udlandsdanskere med visse beskæftigelsesmæssige kvalifikationer blev indført med virkning fra den 25. maj 2017, jf. lov nr. 505 af 23. maj 2017. Opholdsordningen blev ophævet med virkning fra 1. juli 2018, jf. herved § 2, stk. 2, i lov nr. 505 af 23. maj 2017. Ophævelsen har bl.a. givet anledning til tvivl om fortolkningen af udlændingelovens § 52 b, stk. 2, nr. 8.

Med ændringen af § 52 b, stk. 2, nr. 8, rettes der op på denne fortolkningstvív. Ændringen af § 52 b, stk. 2, nr. 8, er alene udtryk for en lovteknisk præcisering og indebærer derfor ingen materiel ændring af reglerne, som de gælder i dag.

Til nr. 37

Udlændingelovens § 52 b, stk. 2 og 4, indeholder en opremsning af de afgørelser, som Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer i første instans, og som kan påklages til Udlændingenævnet.

Som følge af forslaget om, at behandlingen af sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne overføres fra Statsforvaltningen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration i første instans og fra Udlændingestyrelsen til Udlændingenævnet i 2. instans foreslås det, at der indsættes et nyt *stk. 5* i § 52 b.

Den foreslåede ændring medfører, at der fremadrettet vil være klageadgang til Udlændingenævnet over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om konstatering af ophør af en opholdsret efter EU-reglerne, jf. § 6.

Der henvises i øvrigt til pkt. 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 38

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 52 b, stk. 6, 1. pkt., som bliver til stk. 7, 1. pkt., skal klager over de afgørelser, der er nævnt i § 52 b, stk. 1-5, være indgivet inden 8 uger efter, at klageren har fået meddelelsen om afgørelsen.

Udlændingelovens § 52 b, stk. 1-5, angiver de afgørelsestyper, som træffes af Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og politiet i første instans, og som kan påklages til Udlændingenævnet.

I sådanne sager gælder der således en klagefrist på 8 uger.

Ved lovforslagets § 1, nr. 37, foreslås der indsat et nyt stykke (stk. 5) i § 52 b, hvorefter Udlændingenævnet behandler klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdsret efter § 6 er ophørt. Dette forslag hænger sammen med forslaget om, at sa-

ger om ret til ophold efter EU-reglerne fremover behandles af Styrelsen for International Rekruttering og Integration i første instans med klageadgang til Udlændingenævnet, jf. de almindelige bemærkninger pkt. 6

Ved indsættelsen af et nyt stk. 5 i § 52 b bliver den gældende § 52 b, stk. 5, til § 52 b, stk. 6.

Det foreslås derfor at ændre § 52 b, stk. 6, der bliver til § 52 b, stk. 7, således at der henvises til 52 b, stk. 1-6, i stedet for § 52 b, stk. 1-5.

Herefter vil også klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser vedrørende opholdsret efter EU-reglerne og Udlændingestyrelsens afgørelser om opholdstilladelse og visum til udenlandske adoptivbørn, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant, skulle indgives inden 8 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen, som det gælder for alle andre klager, der kan indgives til Udlændingenævnet.

Det bemærkes, at det følger af 2. pkt., i den gældende bestemmelse i § 52 b, stk. 6 (der bliver stk. 7), at Udlændingenævnets formand, eller den som formanden bemyndiger dertil, i særlige tilfælde kan beslutte, at en klage skal behandles, selvom 8-ugersfristen er udløbet.

Af forarbejderne til loven, jf. lovforslag nr. L 178 af 25. april 2012 om ændring af udlændingeloven og lov om kommunale og regionale valg (Oprettelse af Udlændingenævnet samt valgret og valgbarhed til kommunale og regionale valg m.v.) fremgår det, at bl.a. fristoverskridelsens længde, årsagen til fristoverskridelsen, afgørelsens betydning for sagens parter, samt sandsynligheden for, at Udlændingenævnet giver klageren medhold, kan inddrages i vurderingen af, om der foreligger særlige omstændigheder.

Bestemmelsen i 2. pkt., i § 52 b, stk. 6 (der bliver stk. 7), vil ligeledes finde anvendelse i forbindelse med klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser vedrørende opholdsret efter EU-reglerne og Udlændingestyrelsens afgørelser om opholdstilladelse og visum til udenlandske adoptivbørn, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant.

Til nr. 39

Det følger af udlændingelovens § 58 h, stk. 2, at Rigspolicechefen sletter en udlænding, der er indberettet efter § 58 g, i SIS II, hvis bl.a. Statsforvaltningen efter konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 finder, at udlændingen bør slettes som uønsket i SIS II.

Bestemmelsen knytter sig til Statsforvaltningens kompetence til at træffe afgørelser i første instans vedrørende ret til ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen.

Som følge af, at behandlingen af sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne foreslås overført fra Statsforvaltningen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, foreslås det, at Statsforvaltningen udgår af bestemmelsen.

Den forslåede ændring af § 58 h, stk. 2, er således en konsekvens af, at Statsforvaltningen nedlægges, og at sager vedrørende opholdsret efter EU-reglerne foreslås overført til Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Det bemærkes, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration allerede er omfattet § 58 h, stk. 2, som følge af styrelsens varetagelse af opgaver vedrørende opholdstilladelser til udenlandske arbejdstagere, studerende m.fl.

Der henvises i øvrigt til pkt. 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til nr. 40

Det følger af udlændingelovens § 62 l, stk. 8, nr. 8, at udlændinge- og integrationsministeren efter forhandling med børne- og socialministeren kan fasttætte nærmere regler om ændring af anbringelsessted mv. under et ophold på en døgninstitution.

Bemyndigelsen er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1019 af 28. august 2017 om ro og orden på indkvarteringssteder og om anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge uden for indkvarteringsstederne. Der er således i § 14 i bekendtgørelsen fastsat regler om, at kommunalbestyrelsen og børn og unge-udvalget kan træffe afgørelse om ændring af anbringelsessted under opholdet, såfremt det må anses for nødvendigt af hensyn til formålet med anbringelsen.

Bemyndigelsesbestemmelsen i udlændingeloven bør efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse præciseres, således at bestemmelsen indeholder klar hjemmel til at fastsætte regler om foreløbige afgørelser om ændring af anbringelsesstedet.

Den forslåede ændring indebærer, at udlændige- og integrationsministeren efter forhandling med børne- og socialministeren kan fastsætte nærmere regler om foreløbige afgørelser om ændring af anbringelsesstedet mv. for uledsagede mindreårige udlændinge, der er anbragt efter udlændingeloven §§ 62 l, jf. §§ 62 m-o.

Bemyndigelsen påtænkes udmøntet således, at der svarende til reglerne i servicelovens § 69, stk. 3, jf. § 75, vil kunne træffes foreløbige afgørelser om ændring af anbringelsessted mv.

Det vil blive fastsat, at der kan træffes foreløbig afgørelse om ændring af anbringelse, hvis hensynet til den uledsagede mindreårige udlændings øjeblikkelige behov ikke vil kunne afvente forelæggelse for børn og unge-udvalget. En ændring af anbringelsesstedet mv. vil således skulle være akut nødvendig. Herudover skal betingelserne for ændring af anbringelsesstedet være opfyldt, jf. § 14 i be-

kendtgørelse nr. 1019 af 28. august 2017 om ro og orden på indkvarteringssteder og om anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge uden for indkvarteringsstederne.

Det forudsættes, at der også uden for almindelig arbejdstid vil kunne træffes foreløbige afgørelser. Kommunerne vil derfor – svarende til, hvad der forudsættes efter lov om social service – skulle sikre sig, at det er muligt at få fat i en medarbejder fra kommunen og formanden eller næstformanden for børn og unge-udvalget, der kan tage hånd om et barn eller en ung i de tilfælde, hvor der er akut brug for støtte til den uledsagede mindreårige udlænding.

Det vil endvidere blive fastsat, at en foreløbig afgørelse kan træffes af formanden for børn og unge-udvalget eller i dennes fravær af næstformanden. Det vil alene være formanden, eller i dennes fravær næstformanden, der vil kunne træffe foreløbige afgørelser. Kompetencen vil således ikke kunne overlades til deres stedfortrædere eller forvaltningen.

Herudover vil det blive fastsat, at en foreløbig afgørelse snarest muligt, og senest inden 7 dage efter iværksættelsen af afgørelsen, vil skulle forelægges børn og unge-udvalget til godkendelse. Bestemmelsen forudsættes administreret i overensstemmelse med den tilsvarende bestemmelse i § 75, stk. 3, i lov om social service (serviceloven). Det forudsættes således, at 7-dages fristen for forelæggelsen for børn og unge-udvalget skal regnes fra iværksættelsen. Ved beregningen af 7-dages fristen medregnes dagen for iværksættelsen samt søn- og helligdage. Hvis der ikke er taget stilling til den foreløbige afgørelse inden 7 dage, bortfalder afgørelsen.

Bemyndigelsesbestemmelsen vil endvidere blive anvendt til at fastsætte, at godkendelsen af den foreløbige afgørelse alene vil dreje sig om den foreløbige afgørelse, som formanden – eller næstformanden – har truffet. Bedømmelsen af gyldigheden af afgørelsen vil kun ske med udgangspunkt i det beslutningsgrundlag, som blev forelagt formanden, da formanden for børn og unge-udvalget traf sin afgørelse. Der vil ikke på dette tidspunkt skulle tages stilling til, om der er grundlag for efterfølgende at træffe afgørelse om ændring af anbringelsesstedet for den uledsagede mindreårige udlænding, men dette er dog muligt, såfremt det er hensigtsmæssigt, at afgørelsen træffes samtidigt. Dette vil f.eks. gælde, hvis sagen alligevel er på vej til at blive forelagt børn og unge-udvalget. Formanden bliver ikke inhabil som medlem af børn og unge-udvalget, selv om pågældende traf den foreløbige afgørelse.

Ved godkendelsen vil udvalget skulle tage stilling til, om betingelserne for ændring af anbringelsessted var opfyldt, og om anbringelsen af hensyn til den uledsagede mindreårige udlændings øjeblikkelige behov ikke kunne afvente, at der blev holdt et møde i børn og unge-udvalget.

Udlændingestyrelsen vil i den forbindelse skulle afholde udgifterne, der er forbundet med selve ændringen af anbringelsesstedet. Udlændingestyrelsen vil derimod ikke skulle dække de omkostninger, der er forbundet med kommunens og børn og unge-udvalgets formands – eller i dennes fravær næstformandens – behandling af spørgsmålet om foreløbig ændring af anbringelsessted. Dette vil henhøre under kommunalbestyrelsen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 41

Efter udlændingelovens § 62 m, stk. 1, kan børn og unge-udvalget træffe afgørelse om anbringelse på delvis lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner for børn og unge mellem 12 og 17 år, når betingelserne i stk. 2 er opfyldt.

Det foreslås med § 62 m, stk. 4, at give udlændinge- og integrationsministeren bemyndigelse til, efter forhandling med børne- og socialministeren, at give børn og unge-udvalget adgang til at dispensere fra aldersgrænsen på 12 år i forbindelse med anbringelse af børn og unge på delvis lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner i særlige situationer. Det kan f.eks. være til brug for anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge på 10-11 år, hvor muligheden for at tilbageholde udlændingen i et positivt pædagogisk og behandlingsmæssigt forløb på børnecenteret vurderes utilstrækkeligt, og det vurderes uforholdsmæssigt indgribende i den uledsagede mindreåriges frihed, at anbringe barnet på en sikret døgninstitution.

Der er ikke i dag i udlændingeloven hjemmel til at fastsætte nærmere regler om anvendelsen af og forholdene under anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge på delvis lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner.

Den foreslåede bestemmelse i § 62 m, stk. 5, indebærer, at børne- og socialministeren efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om anvendelse af og forholdene under en anbringelse på delvis lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner. Den foreslåede bestemmelse svarer i det væsentligste til bemyndigelsesbestemmelsen efter servicelovens § 63 a, stk. 4.

Bemyndigelsen forudsættes udnyttet til at fastsætte regler om anvendelsen af og forholdene under en anbringelse, der som udgangspunkt svarer til de regler, der er fastsat for børn og unge under 18 år, der anbringes efter reglerne i serviceloven.

Bemyndigelsen vil blive anvendt til at fastsætte regler om, hvornår der kan gives udgangsforbud samt begrænset adgang til frisk luft.

Det forudsættes endvidere, at der sker en samlet regulering af forholdene for børn og unge under anbringelse på delvis lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner, uanset om disse er anbragt efter serviceloven eller udlændingelovens regler.

Der henvises i øvrigt til pkt. 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 42

Der er ikke hjemmel i udlændingeloven for en kommunalbestyrelse til at fastsætte de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse på en sikret døgninstitution.

Den foreslåede bestemmelse i § 62 n, stk. 4, indebærer, at kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse på en sikret døgninstitution.

Formålet med bestemmelsen er at tydeliggøre, at det er kommunalbestyrelsen, der fastsætter de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse.

De foreslåede bestemmelser svarer i det væsentligste til servicelovens § 63 b, stk. 4.

Der er endvidere ikke hjemmel i udlændingeloven til at fastsætte nærmere regler om anvendelsen af, varigheden af og forholdene under en anbringelse på sikrede døgninstitutioner, herunder regler om kommunalbestyrelsens adgang til at fastsætte de nærmere rammer og vilkår for den konkrete anbringelse.

Den foreslåede bestemmelse i § 62 n, stk. 5, indebærer, at børne- og socialministeren efter forhandling med udlændige- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om anvendelsen af, varigheden af og forholdene under en anbringelse på sikrede døgninstitutioner. Den foreslåede bestemmelse indeholder også hjemmel til at fastsætte nærmere regler om kommunalbestyrelsens adgang til at fastsætte de nærmere rammer og vilkår for den konkrete anbringelse.

Den foreslåede bestemmelse svarer i det væsentligste til bemyndigelsesbestemmelsen efter servicelovens § 63 b, stk. 5.

Bemyndigelsen forudsættes anvendt til at fastsætte regler, der som udgangspunkt svarer til de regler, der er fastsat for børn og unge under 18 år, der anbringes efter reglerne i serviceloven.

Bemyndigelsen vil således blive anvendt til at fastsætte regler om ophold uden for en sikret døgninstitution og adgang til frisk luft.

Derudover vil der blive fastsat regler om kommunalbestyrelsens adgang til at fastsætte de nærmere rammer og vilkår for den konkrete anbringelse, herunder varigheden af opholdet samt valg af konkret anbringelsessted.

Det bemærkes, at de regler, der er fastsat i bekendtgørelse nr. 1019 af 28. august 2017 om ro og orden på indkvarteringssteder og om anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge uden for indkvarteringsstederne, om ophold uden for sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger, jf. § 17, og om varigheden af ophold på sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger, jf. § 18, vil blive ophævet, således at de nævnte spørgsmål fremover reguleres i de regler, der udstedes i medfør af den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse.

Det forudsættes endvidere, at der sker en samlet regulering af forholdene for børn og unge under anbringelse på sikrede døgninstitutioner eller sikrede afdelinger på døgninstitutioner, uanset om disse er anbragt efter serviceloven eller udlændingelovens regler.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 43

Der er ikke hjemmel i udlændingeloven for en kommunalbestyrelse til at fastsætte de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse på en særligt sikret afdeling.

Den foreslåede bestemmelse i § 62 o, stk. 5, indebærer, at kommunalbestyrelsen bemyndiges til at træffe afgørelse om de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse på en særligt sikret afdeling.

Formålet med bestemmelsen er at tydeliggøre, at det er kommunalbestyrelsen, der fastsætter de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse.

De foreslåede bestemmelser svarer i det væsentligste til bestemmelsen efter servicelovens § 63 c, stk. 4.

Der er endvidere ikke hjemmel i udlændingeloven til at fastsætte nærmere regler om anvendelsen af, varigheden af og forholdene under en anbringelse på særligt sikrede afdelinger, herunder regler om kommunalbestyrelsens adgang til at fastsætte de nærmere rammer og vilkår for den konkrete anbringelse.

Den foreslåede bestemmelse i § 62 o, stk. 6, indebærer, at børne- og socialministeren efter forhandling med udlændige- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om anvendelsen af, varigheden af og forholdene under en anbringelse på en særligt sikret afdeling. Den foreslåede bestemmelse indebærer endvidere, at der kan fastsættes regler om kommunalbestyrelsens adgang til at fastsætte de nærmere rammer og vilkår for den konkrete anbringelse.

Den foreslåede bestemmelse svarer i det væsentligste til bemyndigelsesbestemmelsen efter servicelovens § 63 c, stk. 5.

Bemyndigelsen forudsættes anvendt til at fastsætte regler, der som udgangspunkt svarer til de regler, der er fastsat for børn og unge under 18 år, der anbringes efter reglerne i serviceloven.

Bemyndigelsen vil således blive anvendt til at fastsætte regler om varigheden af et ophold på en særlig sikret afdeling, om ophold uden for særligt sikrede afdelinger og adgang til frisk luft.

Derudover vil der blive fastsat regler om kommunalbestyrelsens adgang til at fastsætte de nærmere rammer og vilkår for den konkrete anbringelse, herunder varigheden af opholdet samt valg af konkret anbringelsessted.

Det bemærkes, at de regler, der er fastsat i bekendtgørelse nr. 1019 af 28. august 2017 om ro og orden på indkvarteringssteder og om anbringelse af uledsagede mindreårige udlændinge uden for indkvarteringsstederne, om ophold uden for sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger, jf. § 17, og om varigheden af ophold på sikrede døgninstitutioner og særligt sikrede afdelinger, jf. § 18, fremover forudsættes fastsat i de regler, der udstedes i medfør af den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse.

Det forudsættes endvidere, at der sker en samlet regulering af forholdene for børn og unge under anbringelse på en særligt sikret afdeling, uanset om disse er anbragt efter serviceloven eller udlændingelovens regler.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Til nr. 1

Statsforvaltningen varetager en række opgaver efter lov om dansk indfødsret vedrørende erhvervelse af indfødsret.

Det følger således af § 3, stk. 1, i lov om dansk indfødsret bl.a., at den, der er statsborger i Finland, Island, Norge eller Sverige og opfylder betingelserne i § 3, stk. 2, eller stk. 3, i lov om dansk indfødsret, erhverver dansk indfødsret ved over for Statsforvaltningen at afgive erklæring herom. Det følger endvidere af § 4, stk. 1, i lov om dansk indfødsret bl.a., at har nogen, som ved fødslen har erhvervet dansk indfødsret, og som har boet her i riget indtil det fyldte 18. år, mistet indfødsretten, generhverver vedkommende, såfremt vedkommende har haft bopæl her i de sidste 2 år, indfødsretten ved over for Statsforvaltningen at afgive skriftlig erklæring herom. Endelig følger det af § 4, stk. 2, i lov om dansk indfødsret bl.a., at den, der har mistet dansk indfødsret og derefter vedblivende har været statsborger i et nordisk land, generhverver indfødsretten, når vedkommende efter at have taget bopæl her i riget over for Statsforvaltningen afgiver skriftlig erklæring herom.

Det foreslås, at § 3, stk. 1, og § 4, stk. 1 og 2, i lov om dansk indfødsret ændres således, at det fremgår af bestemmelserne, at erklæring efter bestemmelserne skal afgives over for Udlændinge- og Integrationsministeriet.

De foreslåede ændringer er begrundede i, at Statsforvaltningen med forslaget til familieretshusloven foreslås nedlagt. Det foreslås derfor, at Udlændinge- og Integrationsministeriet varetager opgaven

vedrørende afgivelse af erklæring i forbindelse med erhvervelse eller generhvervelse af indfødsret efter § 3, stk. 1, og § 4, stk. 1 og 2, i lov om dansk indfødsret.

Til nr. 2

Det følger af § 4 A, stk. 2, 2. pkt., i lov om dansk indfødsret, at afvisning af en erklæring om erhvervelse af dansk indfødsret kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Henset til, at § 3, stk. 1, og § 4, stk. 1 og 2 foreslås ændret således, at erklæring om erhvervelse af dansk indfødsret fremover skal afgives overfor Udlændinge- og Integrationsministeriet, foreslås det at ophæve § 4 A, stk. 2, 2. pkt.

Det foreslås således, at der fremover ikke skal være mulighed for administrativ rekurs ved behandling af sager om erklæring om erhvervelse af dansk indfødsret.

Det bemærkes, at Udlændinge- og Integrationsministeriet allerede i dag på det indfødsretsrlige område varetager sagsbehandlingen vedrørende bl.a. ansøgninger om dispensation for fortabelse af dansk indfødsret, jf. § 8 i lov om dansk indfødsret, og ansøgninger om løsning fra dansk indfødsret, jf. § 9 i lov om dansk indfødsret, og at der heller ikke i disse sager er mulighed for administrativ rekurs.

Der henvises i øvrigt til pkt. 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til § 3

Til nr. 1

Med lov nr. 1496 af 23. december 2014 om ændring af lov om dansk indfødsret (Accept af dobbelt statsborgerskab og betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret) indførtes accept af dobbelt statsborgerskab. Det følger af § 3, stk. 1, at tidligere danske statsborgere, der har fortabt deres danske indfødsret i medfør af § 7 i lov om dansk indfødsret og opfylder betingelserne i § 3, stk. 2 og 3, i lov nr. 1496 af 23. december 2014 om ændring af lov om dansk indfødsret (Accept af dobbelt statsborgerskab og betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret), erhverver dansk indfødsret ved inden for 5 år fra lovens ikrafttræden den 1. september 2015 over for Statsforvaltningen at afgive skriftlig erklæring herom.

Det foreslås, at § 3, stk. 1, i lov nr. 1496 af 23. december 2014 om ændring af lov om dansk indfødsret (Accept af dobbelt statsborgerskab og betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret) ændres således, at det fremgår af bestemmelsen, at erklæring efter bestemmelsen skal afgives over for Udlændinge- og Integrationsministeriet.

De foreslåede ændringer er begrundede i, at Statsforvaltningen med forslaget til familieretshusloven foreslås nedlagt. Det foreslås derfor, at Udlændinge- og Integrationsministeriet varetager opgaven vedrørende afgivelse af erklæring i forbindelse med erhvervelse af dansk indfødsret efter § 3, stk. 1, i lov nr. 1496 af 23. december 2014 om ændring af lov om dansk indfødsret (Accept af dobbelt statsborgerskab og betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret).

Der henvises i øvrigt til pkt. 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger

Til § 4

Til nr. 1

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2019.

Til nr. 2

Loven finder anvendelse på klager over iværksættelse af foranstaltninger efter § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, indgivet fra den 1. januar 2019, jf. dog stk. 3.

Til nr. 3

Det foreslås, at lovens § 1, nr. 19, 21-22, 24-26, 28, 35, 37-39 og §§ 3 og 4 træder i kraft den 1. april 2019, jf. den foreslåede bestemmelse i § 5, *stk. 3*.

Statsforvaltningen nedlægges pr. 1. april 2019, og visse sager på udlændinge- og indfødsretsområdet, der i dag behandles af Statsforvaltningen, skal derfor pr. 1. april 2019 behandles af andre myndigheder.

Det foreslås, at sager vedrørende udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, samt konstatering af ophør af opholdsret efter EU-reglerne, fra den 1. april 2019 behandles af Styrelsen for International Rekruttering og Integration, jf. lovforslagets § 1, nr. 24.

Det betyder også, at sådanne sager, der den 1. april 2019 er under behandling i Statsforvaltningen, skal færdigbehandles af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Anmodninger om genoptagelse af en sag, der tidligere er afgjort af Statsforvaltningen, vil ligeledes skulle behandles af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Ligeledes betyder det, at klager over afgørelser vedrørende udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, samt konstatering af ophør af opholdsret efter EU-reglerne, som er indgivet til Udlændingestyrelsen, og som fort-

sat er verserende på tidspunktet for lovens ikrafttræden den 1. april 2019, færdigbehandles af Udlændingenævnet, jf. lovforslagets § 1, nr. 35 og 37.

Anmodninger om genoptagelse af en klagesag, der tidligere er afgjort af Udlændingestyrelsen, skal fremover også behandles af Udlændingenævnet.

Endvidere skal sager om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, hvor adoptionsansøgeren er godkendt som adoptant, og afgørelser om udstedelse, annullering og inddragelse af visum efter udlændingelovens § 4 a, stk. 2, til sådanne udlændinge, fra den 1. april 2019 behandles af Udlændingestyrelsen, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 26.

Er der sådanne sager under behandling i Statsforvaltningen den 1. april 2019, skal de færdigbehandles af Udlændingestyrelsen.

Eventuelle anmodninger om genoptagelse af Statsforvaltningens afgørelser i sådanne sager vil ligeledes skulle behandles af Udlændingestyrelsen.

Endvidere skal klager over Statsforvaltningens afgørelser i sager om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, og visum efter § 4 a, stk. 2, til samme gruppe, der er indgivet til Udlændingestyrelsen, og som fortsat er verserende på tidspunktet for lovens ikrafttræden den 1. april 2019, færdigbehandles af Udlændingenævnet, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 26.

Eventuelle anmodninger om genoptagelse af Udlændingestyrelsens afgørelser i sådanne sager vil også skulle behandles af Udlændingenævnet.

Endelig skal sager efter § 3, stk. 1, og § 4, stk. 1 og 2, i lov om dansk indfødsret og § 3, stk. 1, i lov nr. 1496 af 23. december 2014 om ændring af lov om dansk indfødsret (Accept af dobbelt statsborgerskab og betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret), der ved lovens ikrafttræden er under behandling i Statsforvaltningen, færdigbehandles af Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Anmodninger om genoptagelse af Statsforvaltningens afgørelser i disse sager vil ligeledes skulle behandles af Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Til § 5

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed og indebærer, at loven ikke gælder på Færøerne og Grønland.

Lovændringen kan ved kongelig anordning helt eller delvist kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 9 a

Stk. 1-6. ---

Stk. 7. 157 De regionale arbejdsmarkedsråd afgiver efter anmodning fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration en udtalelse om, hvorvidt betingelserne i stk. 2, nr. 1-8 og 11, er opfyldt. Udtalelsen kan indhentes i elektronisk form.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-8 og 11, kan ikke gives, hvis den ansættelse, som udlændingen har indgået aftale eller fået tilbud om, er omfattet af en lovlig arbejdskonflikt.

§ 9 h

Stk. 1. Udlændingen skal senest samtidig med indgivelse af ansøgning, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet, betale et gebyr for indgivelse af ansøgning om.

Nr. 1-13 ---

Nr. 14. forlængelse af opholdstilladelse efter nr. 4-9,

Nr. 15. forlængelse af opholdstilladelse efter nr. 11 og 12,

Nr. 16 ---

Nr. 17. tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 q, stk. 8, hvis udlændingen har opholdstilladelse

1. § 9 a, stk. 7, 1. pkt., affattes således:

»De regionale arbejdsmarkedsråd afgiver efter anmodning fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration en udtalelse om, hvorvidt betingelserne i stk. 2, nr. 1-8 og 11, er opfyldt.«

2. § 9 a, stk. 8, affattes således:

»Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-8 og 11, kan ikke gives, hvis den ansættelse, som udlændingen har indgået aftale eller fået tilbud om, er omfattet af en lovlig arbejdskonflikt.«

3. § 9 h, stk. 1, nr. 14, affattes således:

»14) forlængelse af opholdstilladelse efter nr. 4-9,«

4. I § 9 h, stk. 1, nr. 15, ændres »nr. 11 og 12« til: »nr. 10 og 11«.

5. I § 9 h, stk. 1, nr. 17, ændres »nr. 11« til: »nr. 10«.

efter bestemmelsen, der er nævnt i nr. 11,

Nr. 18. tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter en af de bestemmelser, der er nævnt i nr. 1-9 og 12, og

Stk. 2-3 ---

Stk. 4. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 4-9, 15 og 17, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 1-3, 11-14 og 16, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Udlændingestyrelsens behandling af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 18-20, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved behandlingen af ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 3 fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af ansøgninger om certificering og forlængelse af certificering.

Stk. 5-6 ---

Stk. 7. Hvis en ansøgning, der er omfattet af stk. 1, afvises på andet grundlag end manglende gebyrbetaling, jf. § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5 og 6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 g, stk. 3 og 4, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9

6. § 9 h, stk. 1, nr. 18, affattes således:

»18) tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter en af de bestemmelser, der er nævnt i nr. 1-9 og 11, og«.

7. § 9 h, stk. 4, 1.-3. pkt., affattes således:

»Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Styrelsen for International Rekruttering og Integrations behandling af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 1-3, 10-13 og 15, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved Udlændingestyrelsens behandling af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelse. Størrelsen af gebyrerne efter stk. 1, nr. 17-19, fastsættes således, at de svarer til omkostningerne ved behandlingen af ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse.«.

8. § 9 h, stk. 7, affattes således:

»Stk. 7. Hvis en ansøgning, der er omfattet af stk. 1, afvises på andet grundlag end manglende gebyrbetaling, jf. § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5

j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 9 q, stk. 10-12, § 11, stk. 10, § 47 b og regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1 og 2, skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr.

Stk. 8-12---

Stk. 13. De beløb, der er angivet i stk. 5 og 7, reguleres fra og med 2012 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløb fastsat efter stk. 1, nr. 4-9, 15 og 17, og stk. 3 og de beløb, der er angivet i stk. 8, 1. pkt., og stk. 10, reguleres fra og med 2016 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløb fastsat efter stk. 1, nr. 1-3, 13, 14, 19 og 20, reguleres fra og med 2017 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløb fastsat efter stk. 1, nr. 11, 12, 16 og 18, reguleres fra og med 2019 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes dog til det nærmeste beløb, som er delvist med 5 kr.

Stk. 14. ---

§ 9 m

Stk. 1. ---

og 6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 g, stk. 3 og 4, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 9 q, stk. 10-12, § 11, stk. 10, § 47 b og regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1 og 2, skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr.«

9. § 9 h, stk. 13, 2. og 3. pkt., affattes således:

»Beløb fastsat efter stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, og stk. 3 og de beløb, der er angivet i stk. 8, 1. pkt., og stk. 10 reguleres fra og med 2016 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløb fastsat efter stk. 1, nr. 1-3, 12, 13, 18 og 19, reguleres fra og med 2017 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

10. I § 9 h, stk. 13, 4. pkt., ændres

»stk. 1, nr. 11, 12, 16 og 18« til:

»stk. 1, nr. 10, 11, 15 og 17«.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, jf. 1. pkt., kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt. Stk. 2, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

11. § 9 m, stk. 2 og 3, affattes således:

»*Stk. 2.* Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a eller 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, jf. 1. pkt., kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt. Stk. 2, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.«

§ 19

Stk. 1-5. ---

Stk. 6. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 f kan inddrages, såfremt udlændingen ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse efter 1. pkt. kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Udlændingestyrelsen om, at en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af de i 1. pkt. nævnte bestemmelser i straffeloven.

12. I § 19, stk. 6, udgår: ”140,”.

§ 25 c en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 f kan inddrages, såfremt udlændingen ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse efter 1. pkt. kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Udlændingestyrelsen om, at en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af de i 1. pkt. nævnte bestemmelser i straffeloven.

13. I § 25 c udgår: ” 140,”.

§ 33

Stk. 1-4. ---

Stk. 5. Ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet, jf. § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5 og 6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 9 p, stk. 2 og 3, og § 9 q, stk. 11 og 12, og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 d tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

§ 35

Stk. 1-2. ---

Stk. 3. Retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder i øvrigt anvendelse. Der fastsættes dog altid en frist for varetægtsfængslingens eller foranstaltningens længde ved varetægtsfængsling eller foranstaltning, der træder i stedet herfor, alene med henblik på fuldbyrdelse af bestemmelse ved endelig dom om udvisning. Fristen efter 2. pkt. fastsættes af retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

§ 37.

Stk. 1-7. ---

Stk. 8. Frihedsberøvelse med henblik på udsendelse efter § 36 må ikke finde sted i et tidsrum, der overstiger 6 måneder. Retten kan dog forlænge dette tidsrum i op til yderligere 12 måneder, hvis der foreligger særlige omstændighe-

14. § 33, *stk. 5*, affattes således:

»*Stk. 5.* Ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet, jf. § 9, stk. 25, § 9 a, stk. 5 og 6, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 9, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, § 9 p, stk. 2 og 3, og § 9 q, stk. 11 og 12, og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 d tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.«.

15. I § 35, *stk. 3*, indsættes som 4. *pkt.*: Der kan endvidere foretages besigtigelse og undersøgelse af udlændingens legeme og tøj efter § 37 a, *stk. 3-7*.

16. I § 37, *stk. 8*, 2. *pkt.*, ændres »herunder hvis« til: »idet«.

der, herunder hvis udsendelsesproceduren uanset alle rimelige bestræbelser kan forventes at tage længere tid som følge af udlændingens manglende medvirken til udsendelsen eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelse af nødvendig rejselegitimation og indrejsetilladelse. Frihedsberøvelsen skal være af så kort varighed som muligt og må kun opretholdes, så længe udsendelsen er under forberedelse og gennemføres med omhu.

Stk. 9-10. ---

§ 37 a. Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., § 758, stk. 2, og § 759 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af § 36.

Stk. 2. ---

17. I § 37 a, stk. 1, ændres »Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt.« til: »Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1. pkt.«

18. I § 37 a indsættes som stk. 3-7:

»Stk. 3. Politiet kan i forbindelse med en frihedsberøvelse efter § 36 og under iagttagelse af bestemmelserne i stk. 4-6 foretage besigtigelse og undersøgelse af udlændingens legeme og tøj med henblik på at fratage vedkommende genstande, som kan benyttes til vold eller undvigelse, eller som i øvrigt kan medføre fare for udlændingen eller andre. Politiet kan tage sådanne effekter samt penge, der findes hos udlændingen, i bevaring.

Stk. 4. Besigtigelse og undersøgelse i medfør af stk. 3 må ikke foretages, såfremt det efter indgrebs formål, sagens betydning og den krænkelse og det ubehag, som

indgrebet må antages at forvolde, ville være et uforholdsmæssigt indgreb.

Stk. 5. Legemsindgreb skal foretages så skånsomt, som omstændighederne tillader. Det skal herved bl.a. så vidt muligt iagttages, at et indgreb, der ellers kan føles krænkende for blufærdigheden, kun foretages af personer af samme køn som den undersøgte eller af sundhedspersonale. Kræver et sådant indgreb afklædning, må det så vidt muligt kun overværes af personer af samme køn som den undersøgt eller af sundhedspersonale.

Stk. 6. Legemsundersøgelse, jf. retsplejelovens § 792, stk. 1, nr. 2, må kun foretages under medvirken af en læge. Lægen tager stilling til, om indgrebets gennemførelse under hensyn til den hermed forbundne smerte og risiko samt den undersøgte persons tilstand er lægeligt forsvarlig.

Stk. 7. Legemsundersøgelse af en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, må kun foretages, hvis der foreligger en konkret og nærliggende fare, eller hvis der er bestemte grund til at antage, at udlændingen uretmæssigt er i besiddelse af genstande, jf. stk. 1. Politiet kan dog altid foretage legemsundersøgelse af en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, hvis den pågældende er frihedsberøvet med henblik på udsendelse efter § 36, stk. 1, 1.-5.

pkt.«.

§ 40 e. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Statsforvaltningen foretager i egne sagsbehandlingssystemer den endelige registrering af følgende oplysninger om udlændinge, der ikke er omfattet af § 1, og som meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q eller får udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6:

1. Navn,
2. fødselsdato,
3. fødselsland og
4. statsborgerskabsforhold.

§ 42 a

Stk. 1-6. ---

Stk. 7. Udlændingestyrelsen træffer bestemmelse om indkvarteringen af udlændinge omfattet af stk. 1 og 2, jf. stk. 3. Ved indkvarteringen skal Udlændingestyrelsen så vidt muligt tage hensyn til, om der er tale om nyankomne asylansøgere eller asylansøgere, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Hvis en udlænding ikke efterkommer Udlændingestyrelsens anvisning om indkvartering, kan Udlændingestyrelsen pålægge udlændingen at tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for

19. I § 40 e, 44 a, stk. 1, to steder i § 44 a, stk. 9, og i § 58 h, stk. 1, ændres »Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Statsforvaltningen« til: »Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration.«.

20. I § 42 a, stk. 7, 4. pkt., ændres »En sådan udlænding« til: »Udlændinge omfattet af stk. 1 og 2, jf. stk. 3,«.

udlændinge, eller over for personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller for opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet

§ 44 a

Stk. 1-4. ---

Stk. 5. Udlændinge- og integrationsministeren, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, kommunalbestyrelsen, Statsforvaltningen, restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 9, stk. 27, politiet og Udlændingenævnet kan uden samtykke indhente de oplysninger i indkomstregisteret, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe efter udlændingeloven.

21. I § 44 a, stk. 5, og § 46 b udgår: »Statsforvaltningen,«.

§ 45 a

Stk. 1. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og Statsforvaltningen, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke

22. I § 45 a, stk. 1, 2 og 4, og § 45 c, stk. 1, ændres »Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og Statsforvaltningen, jf. § 46 c» til: »Flygtningenævnet og Udlændingenævnet«.

videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og Statsforvaltningen, jf. § 46 c, i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov.

Stk. 3. ---

Stk. 4. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke elektronisk indhente oplysninger om en udlænding fra registre og systemer i Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og Statsforvaltningen, jf. § 46 c, i det omfang indhentelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

§ 46

Stk. 1. ---

Stk. 2. Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 15 og 17, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 15 og 17, og stk. 3, §§ 9 i-9 n og 9 p, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter §§ 9 a, 9 i-9 n og 9 p, bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b, og afgørelser efter § 33 i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Det samme

23. § 46, stk. 2, 1. pkt., affattes således:

»Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, § 9 h, stk. 8, 1. pkt., jf. § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16, og stk. 3, §§ 9 i-9 n og 9 p, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter §§ 9 a, 9 i-9 n og 9 p, bortset fra afgørelser om bortfald efter § 21 b, og afgø-

gælder afgørelser efter § 4 a, stk. 2, i forlængelse af at en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, §§ 9 i-9 n eller 9 p, og afgørelser efter § 25 b, stk. 2, når Styrelsen for International Rekruttering og Integration har pålagt udlændingen at udrejse straks, eller når udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er fastsat af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Stk. 3-6. ---

§ 46 c. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at afgørelser om meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort efter § 6, opholdstilladelser efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, og afgørelser om udstedelse, annullering og inddragelse af visum efter § 4 a, stk. 2, til udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, kan træffes af andre myndigheder end Udlændingestyrelsen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, til hvilken myndighed afgørelsen kan påklages, og om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Udlændinge- og inte-

relser efter § 33 i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for International Rekruttering og Integration.«.

24. I § 46, stk. 2, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Tilsvarende gælder afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, samt konstatering af ophør af en opholdsret efter EU-reglerne, jf. § 6.«.

25. I § 46 a, stk. 2, ændres »§ 52 b, stk. 2 og 4« til: »§ 52 b, stk. 2, 4 og 5«.

26. §§ 46 c og 46 d ophæves.

grationsministeren kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagernes behandling.

§ 46 d. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at Statsforvaltningen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til Udlændingestyrelsen. Udlændinge- og integrationsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager kan videregive alle akter, der er indgået i Udlændingestyrelsens sag vedrørende en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, til Statsforvaltningen.

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. § 28, stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt., kan træffes af vedkommende politidirektør. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 9, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, §§ 37 g og 37 j, § 40, stk. 9 og 10, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-9, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-9, og § 43, stk. 2 og 3, kan træffes af Rigspoli-

tichefen eller politidirektøren. Afgørelser efter § 40 a, stk. 1, nr. 3, og § 40 b, stk. 1, og afgørelser om, at dokumenter eller genstande og aktiver, der kan anvendes til dækning af de i § 42 a, stk. 4, 1. pkt., nævnte udgifter, tages i bevaring, jf. § 40, stk. 10, kan endvidere træffes af Udlændingestyrelsen. Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigspolitichefen. De afgørelser, der er nævnt i 1. pkt., kan påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 5, og de afgørelser, der er nævnt i 2.-4. pkt., kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren, jf. dog 7. og 8. pkt. og stk. 2. Klagen har ikke opsættende virkning. Politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til udlændinge- og integrationsministeren, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter §§ 37, 37 c-37 e eller 37 k. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 9, og § 43 a, stk. 2, kan ikke indbringes for udlændinge- og integrationsministeren.

Stk. 2. Politidirektørens afgørelser efter § 34 kan påklages til Rigspolitichefen. Rigspolitichefens afgørelse efter § 34 i 1. instans kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Rigspolitichefens afgørelser i klagesager over afgørelser truffet efter § 34 af politidirektørerne kan ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

27. I § 48, *stk. 1, 5. pkt.*, ændres »jf. dog 7. og 8. pkt. og stk. 2.« til: »jf. dog 7. pkt. og stk. 2 og 3.«, og »§ 52 b, stk. 5« til: »52 b, stk. 6«.

28. I § 48, *stk. 1, 5. pkt.*, ændres »§ 52 b, stk. 5« til: »§ 52 b, stk. 6«.

29. I § 48, *stk. 1*, udgår 7. pkt. 8. pkt. bliver herefter 7. pkt.

30. I § 48, *stk. 2*, indsættes som 3. pkt. »Klagen har ikke opsættende virkning.«

3. pkt. bliver herefter 4. pkt.

31. I § 48 indsættes som *stk. 3*:

»Stk. 3. Politidirektørens afgørelser efter § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, kan påklages til Rigspolitichefen, jf. dog 5. pkt. Rigspolitichefens afgørelse efter § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, i 1. instans kan påklages til udlændinge- og integrationsministeren, jf. dog 5. pkt. Klagen har ikke opsættende virkning. Rigspolitichefens afgørelser i klagesager over afgørelser truffet efter 1. pkt. af politidirektørerne kan ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren. Politidirektørernes eller Rigspolitichefens afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4 kan dog kun påklages, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter §§ 37, 37 c-37 e eller 37 k.«.

§ 52 b. For Udlændingenævnet kan indbringes klager over følgende afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet:

1-9) ---

10) Afgørelser om ophævelse af indrejseforbud, jf. § 32, stk. 7 og 9.

11) Afgørelser om betaling af gebyrer efter § 9 h, stk. 1, nr. 1-3, 11-14 og 18-20.

12-17) ---

Stk. 2. For Udlændingenævnet kan endvidere indbringes klager over følgende afgørelser, som Sty-

32. I § 52 b, nr. 10 ændres »§ 32, stk. 7 og 9« til: »§ 32, stk. 8 og 11«.

33. I § 52 b, stk. 1, nr. 11, ændres »§ 9 h, stk. 1, nr. 1-3, 11-14 og 18-20« til: »§ 9 h, stk. 1, nr. 1-3, 10-13 og 17-19«.

relsen for International Rekruttering og Integration har truffet:

1-2) ---

3) Afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelser efter § 9 a, stk. 5 og 6, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, og § 9 p, stk. 2 og 3, og afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. § 47 b.

4-7) ---

8) Afgørelser om betaling af gebyrer efter § 9 h, stk. 1, nr. 4-10, 15 og 17.

9) ---

Stk. 3-4. ---

34. § 52 b, stk. 2, nr. 3, affattes således:

»3) Afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse og forlængelse af opholdstilladelser efter § 9 a, stk. 5 og 6, § 9 i, stk. 3 og 4, § 9 j, stk. 2 og 3, § 9 k, stk. 2 og 3, § 9 l, stk. 2 og 3, § 9 m, stk. 2 og 3, § 9 n, stk. 2 og 3, og § 9 p, stk. 2 og 3, og afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. § 47 b.«.

35. I § 52 b, stk. 2, indsættes efter nr. 3 som nyt nummer:

»4) Afgørelser om udstedelse, forlængelse og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 6.«.

Nr. 4-9 bliver herefter nr. 5-10.

36. I § 52 b, stk. 2, nr. 8, ændres »§ 9 h, stk. 1, nr. 4-10, 15 og 17« til: »§ 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 14 og 16«.

37. I § 52 b indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations konstatering af, at en opholdsret efter § 6 er ophørt.«.

Stk. 5-7 bliver herefter stk. 6-8.

Stk. 5. ---

Stk. 6. Klage over de afgørelser, der er nævnt i stk. 1-5, skal være indgivet, inden 8 uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af fristen i 1. pkt.

38. I § 52 b, stk. 6, som bliver stk. 7, ændres »stk. 1-5« til: »stk. 1-6«.

§ 58 h

Stk. 1. ---

Stk. 2. Finder Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller Statsforvaltningen efter de i stk. 1 nævnte konsultationer, at en i medfør af § 58 g indberettet udlænding bør slettes som uønsket i SIS II, sletter Rigspolitichefen den pågældende i SIS II.

39. I § 58 h, stk. 2, ændres »Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller Statsforvaltningen» til »Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration«.

§ 62 l. ---

Stk. 2-7. ---

Stk. 8. Udlændinge- og integrationsministeren kan efter forhandling med børne- og socialministeren fastsætte nærmere regler om

1-7) ---

8) ændring af anbringelsessted m.v. under opholdet, 9-10) ---

Stk. 9.---

40. I § 62 l, stk. 8, nr. 8, der bliver stk. 9, nr. 8 indsættes efter »opholdet«: »og foreløbige afgørelser om ændring af anbringelsessted m.v.,»

§ 62 m. ---

Stk. 2-3. ---

41. I § 62 m indsættes som *stk. 4 og 5*:

»Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren kan efter forhandling med børne- og socialministeren fastsætte nærmere regler om, at børn og unge-udvalget kan træffe afgørelse om at dispensere fra aldersgrænsen i stk. 2 i særlige situationer i forhold til udlændinge under 12 år.«

Stk. 5. Børne- og socialministeren kan efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren fastsætte nærmere regler om anvendelsen af og forholdene under en anbringelse på delvis lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger på en døgninstitution. «.

§ 62 n. ---

Stk. 2-3. ---

42. I § 62 n indsættes som *stk. 4 og 5*:

»Stk. 4. Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om de nærmere rammer og vilkår under den konkrete anbringelse på en sikret døgninstitution.

Stk. 5. Børne- og socialministeren kan efter forhandling med udlændinge- og integrationsministeren fastsætte nærmere regler om anvendelsen og forholdene på af sikrede døgninstitutioner, herunder om kommunalbestyrelsens adgang til at fastsætte de nærmere rammer og vilkår for den konkrete anbringelse.«

§ 62 o. ---

Stk. 2-4. ---

43. I § 62 o indsættes som *stk. 5 og 6*:

»Stk. 5. Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om de nærmere

rammer og vilkår under den konkrete anbringelse på en særligt sikret afdeling.

Stk. 6. Børne- og socialministeren kan efter forhandling med Udlændinge- og integrationsministeren fastsætte nærmere regler om anvendelsen af og forholdende på særligt sikrede afdelinger, herunder om kommunalbestyrelsens adgang til at fastsætte de nærmere rammer og vilkår for den konkrete anbringelse.«

§ 2

I lov om dansk indfødsret, jf. lovbeholdtgørelse nr. 1029 af 10. juli 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 3, *stk. 1*, og § 4, *stk. 1* og 2, ændres »statsforvaltningen« til: »Udlændinge- og Integrationsministeriet«.

2. § 4 A, *stk. 2*, 2. *pkt.*, ophæves.

§ 3

I lov nr. 1496 af 23. december 2014 om ændring af lov om dansk indfødsret (Accept af dobbelt statsborgerskab og betaling af gebyr i sager om dansk indfødsret), som ændret ved lov nr. 111 af 8. februar 2016 og § 2 i lov nr. 1562 af 13. december 2016, foretages følgende ændring:

1. I § 3, *stk. 1*, ændres »statsforvaltningen« til: »Udlændinge- og

§ 4

1. *Stk. 1.* Loven træder i kraft den 1. januar 2019.

2. *Stk. 2.* Loven finder anvendelse på klager over iværksættelse af foranstaltninger efter § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, og § 37 e, stk. 1 og 4, indgivet fra den 1. januar 2019, jf. dog stk. 3.

3. *Stk. 3.* Lovens § 1, nr. 19, 21-22, 24-26, 28, 35, 37-39 og §§ 3 og 4 træder i kraft den 1. april 2019.

§ 5

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.